

JOAN MARGARIT CONSARNAU va néixer a Sanaüja, la Sagarra, l'any 1938. És poeta i arquitecte, catedràtic jubilat de Càlcul d'Estructures de l'Escola Superior d'Arquitectura de Barcelona.

De la transsubstanciació de la poesia autobiogràfica de Joan Margarit a la pintura còsmica de Sergi Marcos

Què tenen en comú la poesia de Margarit i l'art de Marcos? Aquí l'artista és el lector, l'antòleg i el transsubstanciador. La poesia de Margarit llegida de fora a endins es va convertir en matèria interna líquida, el buit que ens constitueix, el pensament; i des de l'immaterial es traspassà a matèria tangible amb les tècniques i mètodes propis del pintor.

El pintor, després d'unes lectures llargues, silencioses i meditades, va fer una selecció dels seixanta-vuit poemes, aquí recollits, dels darrers llibres publicats de Margarit: No era ni lluny ni difícil (2010), Es perd el senyal (2012), Poemes d'amor (2013) i Des d'on tornar a estimar (2015).

Vicenç Altaió

MMUC
MUSEU MUNICIPAL CASTELL

Diputació Barcelona | Àrea de Cultura

Generalitat de Catalunya

ICOM

SERGI MARCOS. Una immersió pictòrica inspirada en l'obra poètica de Joan Margarit

Sergi Marcos

Una immersió pictòrica inspirada en l'obra poètica de Joan Margarit

SERGI MARCOS va néixer a Barcelona l'any 1956. Estudis de pintura i procediments murals a l'Escola Massana de Barcelona. Exposa la seva obra des de 1975.

Coberta: **Dona de primavera,** 2017.
Oli s/llenç 165 x 200 cm.

Sergi Marcos

Una immersió pictòrica
inspirada en l'obra poètica de Joan Margarit

Edició: **Museu Municipal Castell (MMUC). Ajuntament de Rubí**
Direcció de l'edició: **Sergi Marcos i Museu Municipal Castell (MMUC)**
Direcció de projecte: **Joan Gallisà i Carme Fernández**
Textos: **Vicenç Altaió**
Traduccions: **Gestió Cultural SL**
Correcció linguistica: **CServei Local de Català de Rubí**
Disseny catàleg: **Jordi Pascual Morant**

© del text by Vicenç Altaió
© de les imatges del taller by Samuel Rodríguez

Edició: Abril 2018

Dipòsit legal:

ISBN

Sergi Marcos

Una immersió pictòrica
inspirada en l'obra poètica de Joan Margarit

ÍNDEX

7 **Presentació**. *Ana Mª Martínez, alcaldessa de Rubí.*

9 **Poemes de Rubí.** *Joan Margarit.*

11 **De la transsubstanciació de la poesia autobiogràfica de Joan Margarit a la pintura còsmica de Sergi Marcos.** *Vicenç Altaió.*

25 **No era lluny ni difícil**

63 **Es perd el senyal**

111 **Des d'on tornar a estimar**

147 **10 poemes d'amor**

168 **El taller**

186 **Traducción en castellano**

194 **English translations**

202 **Índex de poemes i editorials**

203 **Agraïments**

La nostra ciutat, al llarg de la història, ha tingut la immensa sort de tenir entre els seus veïns i veïnes, homes i dones que ens han fet créixer com a poble i com a col·lectiu. Alguns han nascut aquí i altres hi han vingut a viure, però tota persona que ha compartit un bocí del nostre temps o espai han fet possible que avui Rubí sigui el que és i el que serà.

Aquests són els casos d'en Joan Margarit i d'en Sergi Marcos: en temps diferents han estat veïns de Rubí i han voltat pels nostres carrers. En Joan va viure de petit en aquell Rubí, encara poble, en un temps en què els estralls de la guerra van marcar molt la vida dels vilatans i hi va tornar anys més tard quan un altre fet, la rierada, va colpejar la comarca. En Sergi, que des de petit hi estiuejava, amb els anys va decidir instal·lar aquí la seva residència i el seu taller. Qui ho sap, potser un dia aquests dos homes es van creuar per un dels nostres carrers.

Fa uns mesos en Sergi ens va presentar un projecte del tot engrescador: convertir l'obra poètica del poeta Joan Margarit en obra pictòrica, i en aquest temps hem pogut veure com aquesta proposta es convertia en realitat, com pas a pas la paraula es feia color i com la poesia es feia imatge. Avui la força de la lletra és un xic més visual. Gaudim-la i compartim-la.

Ana María Martínez
Alcaldessa

MESTRES DE RUBÍ

I. BARTOMEU GRIMALT
Rubí, 1943

Les velles taules de multiplicar
són els cants dels Oficis de Difunts.
Quants infants d'aquell temps i d'aquell poble
s'apliquen en renglons, contemplats
pels rossinyols ombrívols.
Ara el meu mestre neix en la memòria,
on vaig aprendre a mesurar la llum
de les paraules.

II. UN POBLE

La mare era mestra.
Vivíem tots dos sols.
No teníem ni vàter.
Darrere la casa, les estrelles
jugant als ulls d'un nen
que seu a un orinal a fora el pati.
Humiliada i espantada.
Al migdia s'havia de tancar
a dintre de l'escola per fugir
del setge d'aquell vil
alcalde falangista de Rubí.
Vaig ser un ambrust d'hivern en un racó
dels grans ulls grisos de la meva mare.

Detall taller

De la transsubstanciació de la poesia autobiogràfica de Joan Margarit a la pintura còsmica de Sergi Marcos

Vicenç Altaió

I. DE LES FORMES UNIVERSALS I DE LA INVESTIGACIÓ SOBRE EL JO SENSIBLE

Has oït? La pintura pot parlar-nos? Pot tenir vida pròpia la matèria de la pintura a l'oli un cop seca? Si uns fonemes contenen una paraula, al marge de la seva significació visual alfabètica, pot la pintura tenir gèrmens de la vida del llenguatge escrit? La pintura irradia el ressò de les paraules pintades?

Fa un temps, vaig tenir coneixement que en un centre d'investigació provaren de repetir els passos -a la manera darwinista, això és evolucionista- que van des del naixement del llenguatge fins a l'ús que qualsevol en pot fer, de franc i sense dificultat, d'aquest sistema pràctic de comunicació entre els humans. Es tractava de reproduir el sistema actiu i creixent que va de la bombolla d'un so emès per un homínid a frases de gran complexitat, plenes de senyals, detalls i obertures. Al laboratori es feren servir els coneixements que disposem de lingüística i de robòtica, cosa que permet aplicar l'anàlisi del llenguatge i l'acceleració de la matemàtica. L'exercici s'inicià posant al davant de dos robots un cub, una piràmide i una esfera. S'assignà a cascuna d'aquestes figures geomètriques i tridimensionals un so. Fins que a força de repetició cada robot adquirí o no la consciència que cada so era diferent, i els associava específicament a un de sol dels tres objectes. Podíem dir que havia nascut la paraula que era continguda per una articulació de sons i que abastava un

significat particular. Tot seguit s'aplicaren tres colors bàsics per a cada figura: el blau, el groc i el vermell. Recitant una i altra vegada amb gran acceleració cada assignació, els robots, per còpia entre l'un i l'altre, per comparació i per diferencia aprengueren a encertar el nom del color en les combinatòries múltiples, i així és va posar l'adjectiu rere cada mot. Després d'aquest alt grau d'aprenentatge assolit, els investigadors, humans, van posar una prova encara més difícil. Van introduir l'espai. Així van fer que les màquines sense ànima poguessin distingir la ubicació visual de les paraules a través de les preposicions: esfera vermella a baix, cub blau al mig i piràmide groga a dalt. Em consta que l'exercici havia de prosseguir fins al moment que, havent introduït el verb - l'infinitiu com un mot-, s'iniciés l'acció amb el desplegament de les conjuncions en els temps verbals. S'havia de passar de la paraula a l'acció del verb, i així, havent la paraula abastat l'espai, s'assoleix també la paraula en el temps, i es guanya la condició filosòfica màxima. Ésser en l'acció i ésser humà -fos subjecte líric o fos subjecte col·lectiu-, un ésser pensant en acció i un llenguatge en acció en les coordenades de la vida: en el temps i l'espai. No he sabut mai més, després, si l'exercici ha estat ja completat i reeixit. La finalitat darrera, al capdavall, no era tant demostrar l'evolució del llenguatge com que els robots arribessin a parlar autònomament, i això només és possible si la paraula es fa verb. La paraula es fa verb dins de l'humà i fora, en el llenguatge visual i en el llenguatge escrit. No es tracta tant, doncs, que s'ensenyi mecànicament a parlar sinó que es doti de la possibilitat de fer créixer el llenguatge de per si mateix i dins de si.

Aquells mateixos dies, quan seguia amb atenció desperta les novetats que s'esdevenen en les fronteres de l'art, la ciència i el pensament, rellegia, al mateix temps, uns diàlegs que s'havien enregistrat en un llibre antic, entre un savi i un aprenent. Mentre ambdós caminaven pel camp en silenci, va esclatar un llamp. El jove, d'immediat, demanà: "Què és un llamp?", i el mestre sense res dir li donà un bufetada forta a la galta abans que no se sentís el tro. És un ensenyament zen. Més d'una vegada ho havíem

Sergi Marcos.
La tempesta.
2013. oli s/llenç. 150×190 cm.

Giorgione
La tempesta
1508. Oli s/llenç. 82×73 cm

comentat amb Antoni Tàpies tot escoltant música d'una sola nota i contemplant les seves pintures fetes de buit i un gest sense cal·ligrafia, preverbal.

L'exercici que provava de replicar el naixement i l'evolució del llenguatge i la lliçó sobre les lleis físiques de la naturalesa explicades a través del silenci verbal em van venir al cap quan mirava i llegia la pintura "La tempesta" de Sergi Marcos, pintura que s'inspira amb el quadre homònim de Giorgione. Es tracta d'un paisatge mental, d'un quadre de quadres. Com si fos una finestra abocada cap a un exterior que és interior, trobem al davant tres figures a una banda i dues a l'altra. Al fons una altra pintura, on un llamp la travessa en diagonal tot arbrant-se al costat del frontal d'un temple de coneixement aixecat amb unes columnes que aguanten el triangle, frontó. Les figures de l'esquerra són tres columnes amb el dibuix del moviment en espiral amb tres figures geomètriques a dalt, al cap, en equilibri suspès i poètic: esfera vermella, cub blau i triangle verd. A la dreta, una gran esfera i una altra de petita, afillada, al davant. El terra en perspectiva

renaixentista apareix també sota figurança doble: geometritzat i racionalitzat a través d'un escaquer, i vegetal, amb herbei que creix i que contorna els límits verticals amb un arbre ascendent a una banda i a l'altra una enfiladissa. Tota la resta de la pintura, al pla frontal, ataronjat, i al fons és dibuixat per un arabesc al damunt del qual s'hi planta el quadre-finestra de la nit física i de coneixement.

Els dos temes tractats a l'inici del text -el tema de la identitat de la forma universal (el mot o la figura geomètrica), la seva àrea psicològica (l'adjectiu o el color) i la seva ubicació espacial (el punt de vista i les relacions) i el tema de la comunicació (les formes abstractes i les vibracions del gest, la quietud i el moviment, la imatge i l'energia)- són el subjecte pensant i actuant de la pintura tota de l'artista Sergi Marcos.

És un art, el seu, amb una temàtica iconogràfica transpersonal i universal. Els mots o personatges que habiten aquestes escenografies de l'ànima transcendent estan conformats per figures arquetípiques i abstractes derivades de la voluntat humana del coneixement: captar fora de si des de si, comprendre i construir una relació entre el subjecte pensant i les formes. Són les formes belles i pures que descriuen la natura i són les formes equivalents que descriuen el món sensible humà. Són els nombres i les seves fórmules en combinatòria les que, com el llenguatge verbal, dibuixen l'univers i les qualitats de vida de la natura i de la naturalesa humana. L'artista en aquest cas no mimetitza allò que és exterior a ell, sinó que la matèria del seu autoconeixement en relació amb tot allò altra és la que és replicada sota les formes d'un llenguatge visual sintètic, de coneixement secret i hermètic (d'iniciació) i psicodèlic (de gran abast). És dels mestres -els nostres clàssics, ens en queden alguns!- d'on Sergi Marcos extreu la saviesa de les formes i de l'estructura relacional; i és dels mestres de la pintura d'on aprèn la tècnica, la qual és permutada per l'autoconeixement psíquic i la investigació plàstica.

Quins són, doncs, els temes de la pintura de Sergi Marcos? Diria que el de la intercomunicació del saber de tots els sistemes vius. A l'extrem, l'espectador habita aquesta pintura com hi habita la matèria viva del pintor, convertits un i altre en matèria pictòrica d'alta qualitat sensible: olis immemorials i colors de la llum i de la fosca. I l'artista i l'espectador, havent estat convertits en matèria transformada, s'uneixen al gran espectacle de la pintura que és vida, car res no representa més que presenta. El pintor ha fet l'esforç de conèixer-se a si mateix i el món, tant com ho ha fet per conèixer i aplicar les tècniques de la pintura. Res, però, correspon al que genèricament anomenem i reconeixem com a formes de la representació realista. Tampoc participa dels ismes propis, en termes darwinistes, de la mort de l'art, pràctica habitual en els anys de la seva formació, quan l'art conceptual i pobre dominava la recerca antiartística, de fonament filosòfic nihilista, i que ha trobat continuïtat en l'art deconstructiu en les despulles del llenguatge.

La mort de Déu, anunciada pels filòsofs; la mort de l'autor, provocada pels conflictes ideològics i bèl·lics de gran escala en el segle XX; i la mort de l'obra, executada pels artistes contra el gran consum, trobà una rèplica en significatives i excepcionals obres d'artistes individuals, outsiders fora del sistema. L'artista Sergi Marcos, més com un artista eremita que com un artista cosmopolita, ens relaciona amb el món sempitern de les formes sensibles. Res d'això no està sotmès a la tirania del domèstic, a la roda de la vida quotidiana. Som dins d'una aventura intemporal, que ve de molt lluny i de molt poca gent i de moltes capes de civilitzacions, de la filosofia presocràtica i de molt abans que les religions es convertissin en dogma, protocol i sistema, i de molt abans que l'artista assumís -alguns- l'experiència de jo com a experiència literària universal.

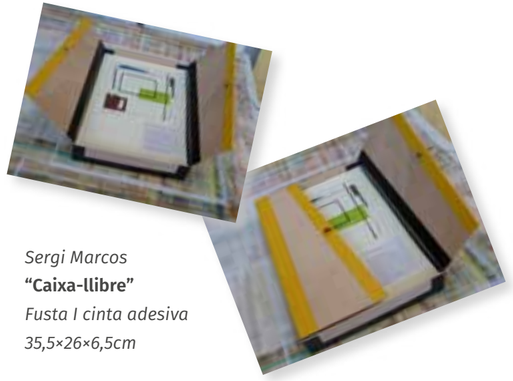
A les nostres universitats, enmig d'un ambient rocallós per l'excés d'arbres sintàctics en els estudis de lingüística postestructuralista i de ple en el postmarxisme que s'unia a la psicoanàlisi, els joves del postmaig revisàvem els

excessos del cientificisme racionalista humanista amb la veu dels poetes psicodèlics. Sergi Marcos, com jo mateix, deuríem ser uns d'ells. Jimi Hendrix feia vibrar la guitarra amb el pedal i després l'incendiava com Joan Miró cremava la tela. Entre la relíquia i l'esdeveniment, l'obra recoberta en or i l'obra efímera James Lee Byars instal·lava el cub d'or, el triangle d'or i l'esfera d'or com a formes pures i essencials de la natura en la recerca d'una veritat altra.

II. DE L'EXPERIÈNCIA DEL JO COM A EXPERIÈNCIA LITERÀRIA UNIVERSAL

El poeta Joan Margarit és d'ofici arquitecte especialitzat en càlcul d'estructures. Diria que, per tant, té alguna cosa en comú amb els interessos constructius de l'artista pintor Sergi Marcos, tot i que aquest darrer treballa amb figures visuals que suren en l'espai, que es capgiren i que posen en un mateix pla el món abstracte, el macroscòpic, el relacional i les constel·lacions a prop. De fet, la pintura de Marcos viu dins l'halo de la pintura, en l'espai no visible de la irradiació. Els arabescos ens porten a una visió arquitectònica de la cúpula celesta com era vista per la civilització àrab. Els colors ens recorden la vibració dels frescos de la pintura romana que ornaven l'interior de l'espai domèstic. L'atmosfera ens evoca l'espai no habitable de les arquitectures de la pintura metafísica, de les arquitectures dels jocs d'infants, de les arquitectures de somni.

Tanmateix no és per l'arquitectura que es creuen el poeta Margarit i l'artista Sergi Marcos, sinó per la poesia. És així que Miró es creuà amb Foix i Salvat-Papasseit, Brossa i Perucho, Espriu i Martí i Pol. No il·lustra els poemes, en capta l'energia física del llenguatge. Com quan relacionem Klee i Kandinski amb la música. Les seves pintures són poemes musicats per un pintor. També així s'esdevé en el cas que ens ocupa, tot i que la poesia de Margarit és de tall autobiogràfic, pla des del qual assoleix l'experiència literària. Destil·lació de la matèria viva, de l'exterior cap a endins, com els ulls que capten el real i repleguen la mirada cap a l'interior.

Sergi Marcos
"Caixa-llibre"
Fusta I cinta adesiva
35,5×26×6,5cm

Des d'aquest pla circumstancial, el dels mapes personals, ambdós comparteixen, sense creuament personal, una relació amb Rubí, on el pintor hi té, apartat, el seu estudi i vivenda. Margarit va explicar a la llarga entrevista que li feren García Ferrer i Martí Rom que la seva mare Trinitat Consarnau i Sabaté havia estat mestre a Rubí des l'inici del curs del 1938 fins al cap d'un mesos, al final de la guerra. Joan era ben petit, tenia només uns mesos, havia nascut pel maig a Sanaüja, a la Segarra. "... Aquella matinada, quan vaig néixer,/ cridaves espantada que no em toqués la vella/ d'ungles brutes que solia ajudar els parts..." ("Poema d'aniversari"). Vivien al carrer de Sant Gaietà. En acabar la guerra retornaren a Sant Gervasi.

Cinc anys més tard la família retornà a Rubí, on s'hi van estar dos anys, des de l'octubre del 1943 fins l'estiu del 1945. Hi van viure en tres llocs diferents: en uns baixos a la carretera de Terrassa, a un pis del Pintor Murillo, prop de l'estació dels "catalans", i en una casa de la carretera. D'aquell Rubí de vinyes i de gana, i de jocs al carrer, el poeta s'hi fa present en el llibre Aiguaforts del 1995: "Ets un infant, que duus un pot i esperes/ en un escorxador per comprar sang./ Damunt del terra de ciment hi ha uns bancs/ amb les cabres esteses en fileres,/ el coll ofert, lligades i belant".

Va ser a Rubí on va començar l'escola, primer, al col·legi de nenes, on donava classes la mare, i després a Les Basses, on va aprendre a escriure sota l'ensenyament d'un mestre d'origen mallorquí, Bartomeu Grimalt. "Recorda el glaç al safareig/ i aquesta mateixa aula amb llum d'hivern,/ els pupitres com barques amarrades/ al voltant de l'estufa.../ Uns altres nens l'envolten:

són més nets,/ van ben vestits, riuen més que ell no reia./ Li pregunten pels versos que els llegeix...” Recorda Joan Margarit al poema autobiogràfic “Petita escola en un suburbi”, publicat a Els motius del llop el 1993. S’hi reconeix, de nen, com a poeta, i com a solitari. Margarit va aprendre a escriure en castellà, obligatori, en una escola, sota la dictadura de la castellania i la creu, on només es podia parlar en castellà; el català quedava reduït a llengua familiar. A l’escola, només arribar, els nens havien de cantar, mans enlaire amb la salutació feixista, l’himne espanyol mentre s’enlairava la bandera del bàndol nacional. A partir de l’any 1981, traduint els poemes de Miquel Martí i Pol al castellà, als quaranta anys, Margarit començà a escriure i publicar en català. “Vaig passar a escriure en català buscant el que una persona té més profund que la cultura literària”.

A Rubí, quan ell tenia cinc anys, va morir la seva germana, de pocs mesos, de meningitis. “Per què fa tant fred a la postguerra?/ La Mort es tomba i veu com la meva germana,/ amb febre, es mou i plora sota el gel...” La mort sempre

Sergi Marcos
“Collage, acuarela”
19×19cm

present com a leitmotiv literari: “I ara jugo amb la meva filla morta./ Per què no vaig endevinar els seus ulls?...” -escriu en els poema autobiogràfic “Els morts”, publicat al seu llibre tan conegut i reconegut de Càlcul d’estructures, del 2005. Després, viurà a Figueres, Girona, Barcelona, Canàries fins que l’octubre del 1956 retornà a Barcelona on estudià arquitectura i s’hi insta-la. Celaya, Neruda, Vinyoli, Ferrater, Bauçà, Elias.

Va ser a l’ocasió de les riuades del Vallès, per l’equinocci de la tardor del 1962, que el seu pare, l’arquitecte Joan Margarit i Serradell va rebre l’encàrrec de reconstruir l’escorxador de Rubí i de

col·laborar en el nou pont que feia l’enginyer Fernández Casado. Al monument que es va fer en record de les víctimes, al pont, obra de Subirachs, s’hi anava a posar un poema de Margarit però al final un alt càrrec polític va decidir que hi posés una frase del Dictador Franco. A l’antologia bilingüe L’ombra de l’altre mar (2016), il·lustrada amb obres de Subirachs, el poeta explica el naixement de la seva amistat amb l’escultor a partir d’aquest fet, quan treballant amb el seu pare li van fer l’encàrrec a l’escultor del monument. “(...) Només ens veig a ell i a mi parlant d’art i poesia a Rubí, per la zona on s’havia de construir el pont, amb l’interès que només se’ns desperta quan s’està produint el descobriment d’un esperit afí amb el qual ens sembla tenir preparat des de sempre un vocabulari especial. En Josep Maria va proposar incloure en el monument - per a mi un dels més emotius que va fer- un text breu que expliqués la t ragèdia i els sentiments que havien dut a erigir-lo, i va proposar també que jo el redactés. Així ho vaig fer i sento no haver-lo conservat.(...)” El llibre és un diàleg entre l’art i la poesia autobiogràfica, clara i directe de Margarit amb els seus temes propers, la infància, les cases, l’exploració de l’amor, la mort, el pas del temps.

La poesia i l’art ens alliberen. “La poesia -per a Margarit- no és ni un ofici ni una professió”. També per a ell la poesia és veritat. Qui sap si justament per això, el lector Sergi Marcos va saber llegir la poesia de Margarit, i li lleva tot allò que de biogràfic hi ha per tal de trasplantar el seu sentit i convertir cada poema dels destriats en una obra visual.Com si la biografia del poeta fos el silenci de la pintura, com si la biografia dels humans no fos més que l’ombra lluminosa de la que parlava Roland Barthes, l’autor de l’extraordinari assaig

La mort de l'autor. L'escriptura o l'art neguen allò que els precedeix amb els seus signes.

III. DE LA TRANSFIGURACIÓ DE LA POESIA A LA PINTURA

Què tenen en comú la poesia de Margarit i l'art de Marcos? Aquí l'artista és el lector, l'antòleg i el transsubstanciador. La poesia de Margarit llegida de fora a endins es va convertir en matèria interna líquida, el buit que ens constitueix, el pensament; i des de l'immaterial es traspassà a matèria tangible amb les tècniques i mètodes propis del pintor.

El pintor, després d'unes lectures llargues, silencioses i meditades, va fer una selecció dels seixanta-vuit poemes, aquí recollits, dels darrers llibres publicats de Margarit: No era ni lluny ni difícil (2010), Es perd el senyal (2012), Poemes d'amor (2013) i Des d'on tornar a estimar (2015).

Podríem demanar-nos, de primer antuvi, quin és el principi que fa que dues eines de coneixement i expressió tan diferents com són la poesia (que actua per ritmes, per frases sintàctiques escapçades o no en la unitat del vers, i pel desplegament espacial i estructural del sentit obert i tancat del poema cap al lector que ho reunifica) i la pintura puguin trobar-se en un mateix espai compartit: aquí, asseguts, a prop, en lectura literària i visual personal i en silenci tot llegint i mirant el llibre del poeta existencial Joan Margarit i del pintor místic Sergi Marcos; i allà, a la sala d'exposicions, peu drets i en un canvi d'escala, on la pintura, en gran format, és vista en l'espai i a prop, i el poema és llegit en narració lírica, com a peu de quadre.

El mètode de treball de Sergi Marcos ha consistit d'entrada a traspassar, com si es tractés d'un jeroglífic visual, el sentit del poema (fet de realitats precises) a estructures visuals. S'hi encola el poema. Els collages aquests són extraordinaris, d'una gran bellesa plàstica sintètica. El que en el poema és temps i memòria ara és espai. No hi ha una traducció en termes morals. El sentit es torna estructura fora del ritme de la prosa feta poema. La delicadesa artesana del paper retallat i engomat al costat d'anotacions a llapis (punts, línies, ombres, formes pures) converteixen aquests papers operatoris en autèntiques i magistrals obres, tan properes a les abstraccions de l'art concret com a la sensibilitat estructural d'alguns artistes de l'informalisme poètic com Ràfols-Casamada. Gràcies al collage s'ha estructurat la idea del quadre. La lectura interior i l'estudi interpel·latiu i personalitzat del poema s'han convertit en l'acció de l'artista. El color denota el principi d'atmosfera. Tot poema emet ones de color. Les anotacions a llapis de l'ordre del poema, la data i el títol li donen un caràcter d'ordre metòdic i científic. L'harmonia es troba com un tot entre la lectura moral i lingüística i l'estètica.

Després, en un nou full, el dibuix pren el protagonisme. Hem passat de l'estructura i la forma a la força de l'abstracció, a l'elevació a través de la pintura. Hom pot captar l'impuls genuí, la contundència i la certesa de la troballa expressiva, l'afecte de les tonalitats de l'estat d'esperit, la il·lusió de l'aparició, el silenci a l'espera, l'encert. Si hem vist, perquè l'anotació ho indica que des del collage al dibuix ha passat un mes de temps, també hem pogut saber les diverses sessions de pintura que van del dibuix a la tela. L'ordre del temps, una vegada més, com un ordre racional davant la irracionalitat de l'acció. Capa per capa. Temps sobre temps.

En un tercer full, encara, escriurà el poema a mà. Sol, aïllat. Com una lectura del sagrat prèvia a l'acció. Poema sense il·luminació, sense sants. I és així que un cop ha abandonat el poema s'enfronta, després, a la tela nua. En coneix la imatge per pintar el més enllà de la imatge, lluny ja del poema. El silenci del poema és l'impuls de la pintura. És des del silenci dels poemes de Margarit que Marcos pinta. Tampoc la biografia del pintor no compta, és la tècnica la que li dona la llibertat estètica, l'inconscient. Les imatges visuals deriven, doncs, de les formes referides, i que ara són formes naixents en una nova lògica de formes i colors. Hi ha una concatenació que va de la biografia del poeta al blanc previ a les formes, i de

les formes a la destrucció del poema. L'asimetria entre biografia poètica ha provocat un elevació astral i una dramàtica còsmica. Hem passat del pla del format paper a la verticalitat de la pintura. L'espectador finalment en crea l'expectativa. De *la transsubstanciació a la transfiguració.*

A la pintura de Marcos l'estructura fa de coneixement racional i lingüístic, i el color d'esperit seu universal. Les figures prenen un lloc a l'espai, tant són personatges com éssers vius a l'espai de la pintura que és l'univers. Cadascú de nosaltres té el seu temperament, una gama cromàtica. Deu ser el nostre cervell, el de cadascú, el que pinta amb color. El color és l'autobiografia. El color és la recerca de ser en el món. El color és el que donem a l'altre, la comunicació enllà del llenguatge verbal. I en veure el seu art copsem una realitat física que ens extenua fins a la contemplació. La pintura de Sergi Marcos és com un llamp i en demanar què és en rebo la bufetada del mestre.

L'artista Sergi Marcos s'aparta de l'anècdota vivencial per representar en la il·lusió de les imatges les formes ideals que integren la geometria de la natura i la psicologia de les persones. En elevar a la forma de la pintura les formes pures mentals, l'artista substitueix l'ordre de l'abstracte i també del domèstic a una realitat pictòrica emocional, plena de colors i vibracions, de relacions humanes i còsmiques.

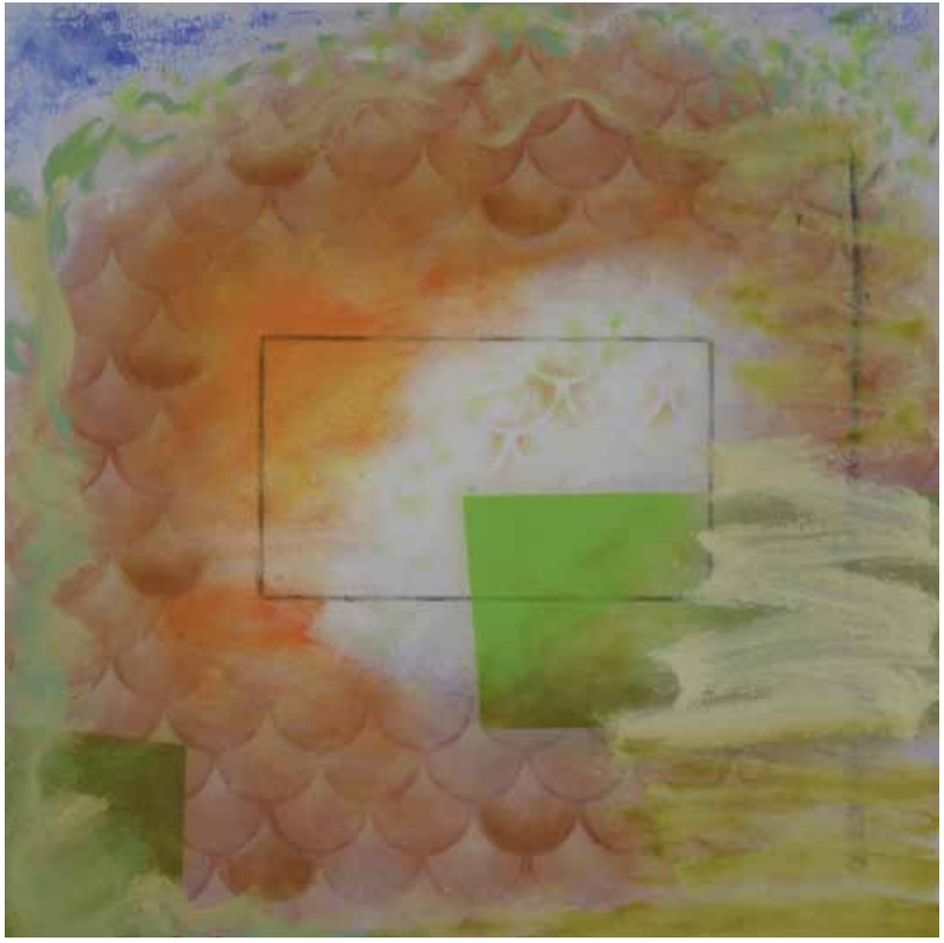
NO ERA LLUNY NI DIFÍCIL

NO ERA LLUNY NI DIFÍCIL

Ha arribat aquest temps
que la vida perduda no fa mal,
que la luxúria és un llum inútil
i l'enveja s'oblida. És un temps
de pèrdues prudents i necessàries,
no és un temps d'arribar, sinó d'anar-se'n.
És ara quan l'amor
coincideix a la fi amb la intel-ligència.
No era lluny ni difícil.
És un temps que només em deixa l'horitzó
com a mesura de la soledat.
El temps de la tristesa protectora.

NO ESTABA LEJOS, NO ERA DIFÍCIL

Ha llegado este tiempo
cuando ya no hace daño la vida que se pierde,
en el que la lujuria es sólo
una lámpara inútil, y se olvida la envidia.
Es un tiempo de pérdidas prudentes,
necesarias: no un tiempo de llegar
sino de irse. Ahora es cuando el amor
al fin coincide con la inteligencia.
No estaba lejos. No era difícil.
Un tiempo que me deja tan sólo el horizonte
como medida de la soledad.
Un tiempo de tristeza protectora.

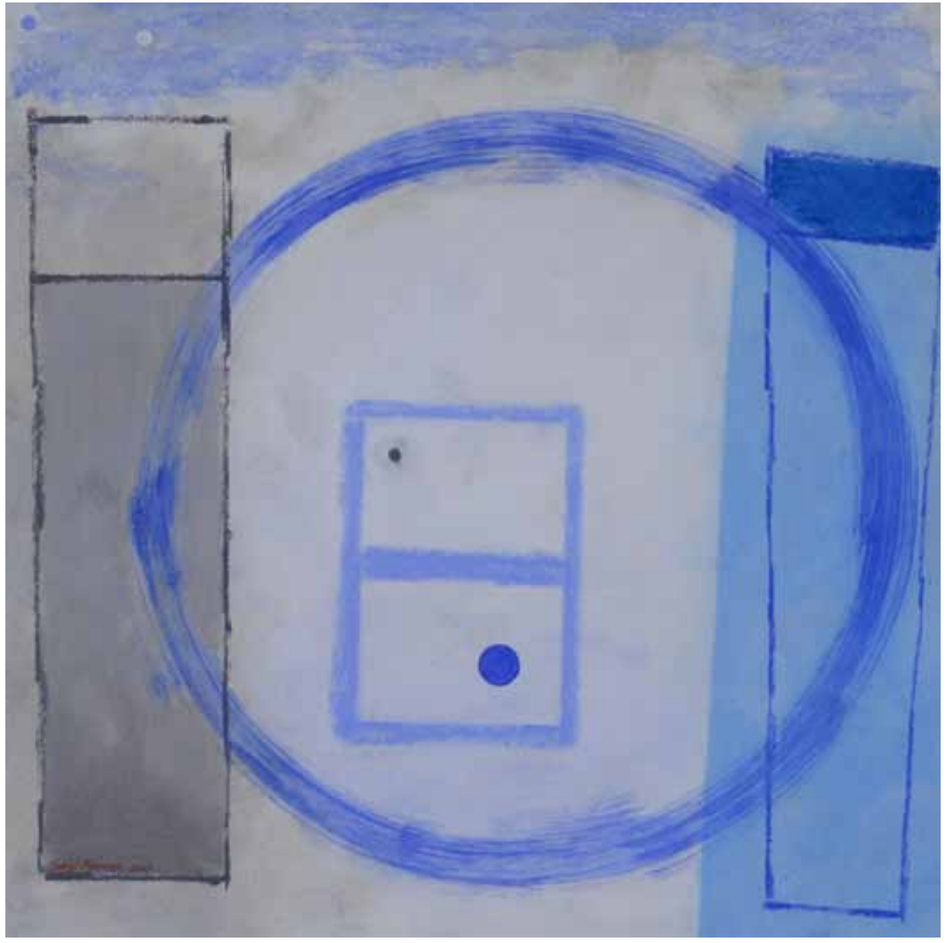
No era lluny ni difícil. 2016. *Oli s/paper. 70x70 cm.*

PASSEJANT

Li agrada caminar sol pels carrers,
amb les mans a l'esquena, sense pressa,
entre la gent i els cotxes del matí.
Complidor, aquell nen
ha estat obedient tota la vida.
Ara surt del darrere
del que, tants anys, va disfressar-lo d'home.
Hi ha algunes coses que no han canviat,
coses breus i suaus, com les absències
que les primeres llums encenen al crepuscle.
Recorda quan al nen que ara ha tornat
li explicaven que els morts eren al cel.
Aquest cel que a vegades és tan blau,
que és tan fred quan s'allunya de la terra,
tan negre quan s'hi encenen les estrelles.
El nen torna i l'agafa de la má.
Tots dos van allunyant-se
fins a ser un punt al cel. Ocells de pas.

PASEANDO

Le gusta caminar a solas por las calles,
sin prisas, con las manos a la espalda,
contemplando el bullicio matinal.
Responsable, aquel niño
debió de obedecer toda su vida.
Hoy sale de detrás de lo que, tantos años,
era su disfraz de hombre.
Algunas cosas no han cambiado: cosas
breves y suaves, como las ausencias
que las primeras luces encienden al crepúsculo.
Recuerda cuando al niño que ha vuelto le decían
que los muertos estaban en el cielo.
Un cielo que es a veces tan azul,
tan frío al alejarse de la tierra,
tan negro al encenderse las estrellas.
El niño toma al hombre de la mano.
Los dos van alejándose hasta ser
una mota en el cielo. Aves de paso.

Passejant 2017. *Oli s/paper. 70x70 cm.*

MURS DE PEDRA EN SEC

El camí, franc i pla creuant el bosc,
quan surt a cel obert es torna hostil,
envaït per arbustos i esbarzers,
i comença a baixar fins que, al més fons,
acaba a un camp llaurat, molt ben llaurat
i sense cap herbota. Un camí
al qual voreja encara, protegint-lo,
un mur de pedra en sec amb els carreus,
a vegades enormes, ben posats,
sense morter, a os, en el seu lloc.

Només algú sentint una desemparança
tan profunda que arriba fins avui
podia alçar amb les seves mans un mur
que conservi aquesta fortalesa.
Algú que, avançant cap al no-res,
bastia un mur per protegir un camí
cap a un ordre final, potser magnífic.

MUROS DE PIEDRA EN SECO

Llano y sin broza cuando cruza el bosque,
el camino, al salir a cielo abierto,
comienza a descender hasta llegar
a un campo bien arado, sin mala hierba alguna.
Avanza protegido por un muro
de sillares algunos son enormes
sin argamasa, a hueso y en su sitio.

Tan sólo un desamparo tan profundo
que ha podido llegar hasta nosotros,
podía darle a alguien la fuerza necesaria
para que levantara con sus manos
un muro que aún conserve su eficacia.
Alguien que, al avanzar hacia la nada,
protegió esta ruta con un muro
para llegar a un orden final, quizá magnífico.

Murs de pedra en sec 2016. *Oli s/paper. 70x70 cm.*

TANCANT L'APARTAMENT DE LA PLATJA

Ja està net i endreçat.
Els armaris tancats, com les finestres.
No ens hem descuidat res damunt dels mobles.
El dormitori amb el llit fet,
la tauleta de nit amb el retrat
de la noia amb els ulls il·luminats
per un somriure.
Tot l'hivern sola i escoltant el mar.

CERRANDO EL APARTAMENTO DE LA PLAYA

Ya está limpio y en orden.
Ningún armario abierto, tampoco las ventanas.
No descuidamos nada encima de los muebles.
El dormitorio con la cama hecha,
la mesita de noche y el retrato
de la muchacha con los ojos
iluminados por una sonrisa.
Todo el invierno sola, y escuchando el mar.

Tancant l'apartament de la platja 2017. *Oli s/paper 70 x 70 cm.*

LA PART MÉS FOSCA DEL CAMÍ

He baixat al jardí de matinada,
i, com puntes de llança, les estrelles marcaven
el setge llunyà, exacte, de l'oblit.
Quan he sortit al fred dels arbres,
una guineu, en veure'm, s'ha aturat
damunt la gespa ombrívola.
Tots dos immòbils,
per uns instants ens hem estat mirant
i després, sense pressa, se n'ha anat
cap a la part més fosca del camí.
He vist en els seus ulls el misteri dels meus
i penso que també alguna vegada
he entrat creuant la gespa una nit
en un altre jardí on he sorprès
amb la meva mirada uns altres ulls.
Alguna cosa es busca. Pel que en sé,
només la dignitat.
La de la vida mentre se'n va anant
cap a la part més fosca del camí.

LA PARTE MÁS OSCURA DEL CAMINO

He bajado al jardín en mitad de la noche.
Como puntas de lanza,
las estrellas marcaban el asedio
lejano pero exacto del olvido.
Justo al salir al frío de los árboles,
un zorro, al verme, se ha quedado inmóvil
en el césped umbrío.
Tras mirarnos durante unos instantes,
ha tomado, sin prisas,
la parte más oscura del camino.
Sus ojos y mis ojos son un enigma idéntico.
He pensado que a veces yo también
entré en otro jardín atravesando
el césped una noche y con mis ojos
sorprendí otra mirada.
Algo se busca. Por lo que yo sé,
sólo la dignidad.
La de la vida mientras se va yendo
hacia lo más oscuro del camino.

La part més fosca del camí 2017. *Oli s/paper 70 x 70 cm.*

TÚNEL

El rodegen el bosc i el cel blau.
La llum s'enfonsa dins la roca
com pel canó d'una arma.
Envoltat per la fosca humida i càlida
—un celler enorme i protector— recordo
el vagó il·luminat dintre del túnel.
Des de la infància ressona encara
la tendresa de ferro d'aquells trens
bruscos i durs com el coneixement.
Aquest coneixement que ara em permet
mirar sense recança davant meu
la boca de claror a la qual m'acosto.

TÚNEL

Lo rodean el cielo azul y el bosque.
La luz cruza la roca
como por dentro del cañón de una arma.
Puedo evocar, envuelto todavía
por la cálida y húmeda tiniebla
una bodega enorme y protectora
el vagón del recuerdo iluminado.
Aún resuena en el túnel de la infancia
la ternura de hierro de unos trenes
ásperos, bruscos, duros
cómo el conocimiento.
Este conocimiento que ahora me permite,
mirar sin pesadumbre aquella boca
de claridad a la que ya me acerco.

Túnel 2017. *Oli s/paper 70 x 70 cm.*

RECURSOS

La terrassa del bar quan cau la tarda
mira vers l'horitzó blau violaci
de muntanyes suaus. Al meu costat,
tres homes criden. Ofensius, segurs.
L'orgull de la ignorància, tan brusc
i natural alhora, com la mort.
Miro el silenci net i indiferent
dels verds i dels carmins que pinta l'horitzó,
i em recordo de Vlaminck i Millet.
Però les veus que criden em colpegen,
són un martell interior dur i trist.
Llavors em salva la melancolia.
Una melancolia que m'empeny
fins a un lloc íntim i llunyà.
Ho he fet des de molt jove. Sóc allá,
contemplant l'horitzó amb els qui he estimat
però que ja he perdut. Només amb ells.

RECURSOS

La terraza del bar cuando cae la tarde
en un suave horizonte de montañas.
Tres hombres vociferan. Seguros, ofensivos.
El ignorante orgullo
es brusco y natural como la muerte.
El silencio lejano, indiferente y limpio,
del verde y el carmín que ahora hay a lo lejos
recordándome a Vlaminck y a Millet.
Pero las voces gritan y golpean:
son un martillo triste.
Me salva entonces la melancolía.
Una melancolía que me empuja
a un lugar íntimo y lejano.
Desde muy joven me refugio allí:
contemplo el horizonte en compañía
de los que amé y perdí. Sólo con ellos.

Recursos 2016. *Oli s/paper 70 x 70 cm.*

JOVES EN LA NIT

No és de la història, que tinc nostàlgia.
És de la geografia.
De com era la nit de la ciutat marítima
que vèiem des d'un bar de Vallvidrera.
Hi ha un temps per al dolor: és el mateix
que per a l'alegria.
Un temps com un torrent
que deixa pas al temps de la tristesa.
No hi ha ni un precipici, ni un sospir
que jo no hagués pogut anticipar.

No és de la història, que tinc nostàlgia.
És de la geografía.
De com era la nit en una costa
sense cases fins a la llunyania.
Se sentien amb força les onades.
L'olor del mar era la de la nit,
i en les estrelles vèiem un refugi.
No ens vàrem adonar que contemplàvem
la gropa negra del cavall del temps.
No és de la història, que tinc nostàlgia.
És de la geografía.

JÓVENES EN LA NOCHE

No es culpa de la historia, mi nostalgia.
Es de la geografía. De cómo era la noche
en la ciudad marítima,
extendida a los pies de un bar de Vallvidrera.
Tiempo para el dolor, el mismo
que para la alegría.
Como un torrente, deja paso
a un tiempo de tristeza.
Y no hay un precipicio, ni un suspiro
al que yo no me hubiese podido anticipar.

No es culpa de la historia, mi nostalgia.
Es de la geografía.
De cómo era la noche en una costa
sin una sola casa alrededor.
En las estrellas vimos un refugio
que era la negra grupa del caballo del tiempo.
Y no nos dimos cuenta
No es culpa de la historia mi nostalgia.
Es de la geografía.

Joves en la nit 2016. *Oli s/paper 70 x 70 cm.*

CONTE METAFÍSIC

Hi havia una vegada un home sol
que estimava una dona que no és.
Era de nit en la ciutat tranquil·la:
caminant pels carrers mentre mirava
les finestres enceses, el cel negre,
preguntava a la dona que no és:
de què et nodreixes?
I ella li deia: del dolor perdut.
Ara ell és un home que no és.
Abrigat amb el fred del seu amor,
mira la soledat, que ha esdevingut
l'únic real, i d'una gran tendresa.

CUENTO METAFÍSICO

Érase un hombre solo,
que amaba a una mujer que ya no era.
Y por la noche en la ciudad tranquila,
cuando iba por las calles y miraba
ventanas encendidas, cielos negros,
le preguntaba a la mujer, que ya no era:
¿de qué te nutres? Y ella le decía:
del dolor que se pierde.
Él, ahora, es un hombre que no es.
Abrigado en el frío de su amor,
mira la soledad, que ha terminado siendo
lo único real. Y de una gran ternura.

Conte metafísic 2017. *Oli s/paper 70 x 70 cm.*

UN LLOC

No era lluny. Tampoc no era difícil.
El que és lluny i difícil es la costa
que deixo enrere i no veuré mai més.
Un desastre innocent guarda silenci
en aquest mite d'un passat inútil.
Que és brutalment inútil.
Tant, que és com si fos fals. Brutalment fals.

El lloc que ara m'envolta és mar endins.
És un lloc trist, però de veritat.
Hi arriba un vent lleuger que s'obre pas
des de l'ahir duent-me aquell bellíssim
Ploreu, ploreu que, com el mar, ressona
en el «Cant del Retorn». Estem perduts.

UN LUGAR

No estaba lejos y no era difícil.
Lo lejano y difícil es la costa
que dejo atrás y no volveré a ver.
Un desastre inocente ha enmudecido
en este mito de un pasado inútil.
Tan brutalmente inútil como si fuera falso.

Este lugar que ahora me rodea
se encuentra mar adentro.
Un lugar triste, pero de verdad.
Hasta aquí un leve viento se abre paso
desde el ayer. Me trae aquel bellísimo
Ploreu, ploreu(*) que, como el mar, resuena
en el "Cant del Retorn". Estamos perdidos.

(*) Llorad, llorad, motivo que se repite en el poema de Joan Maragall "El canto del retorno"

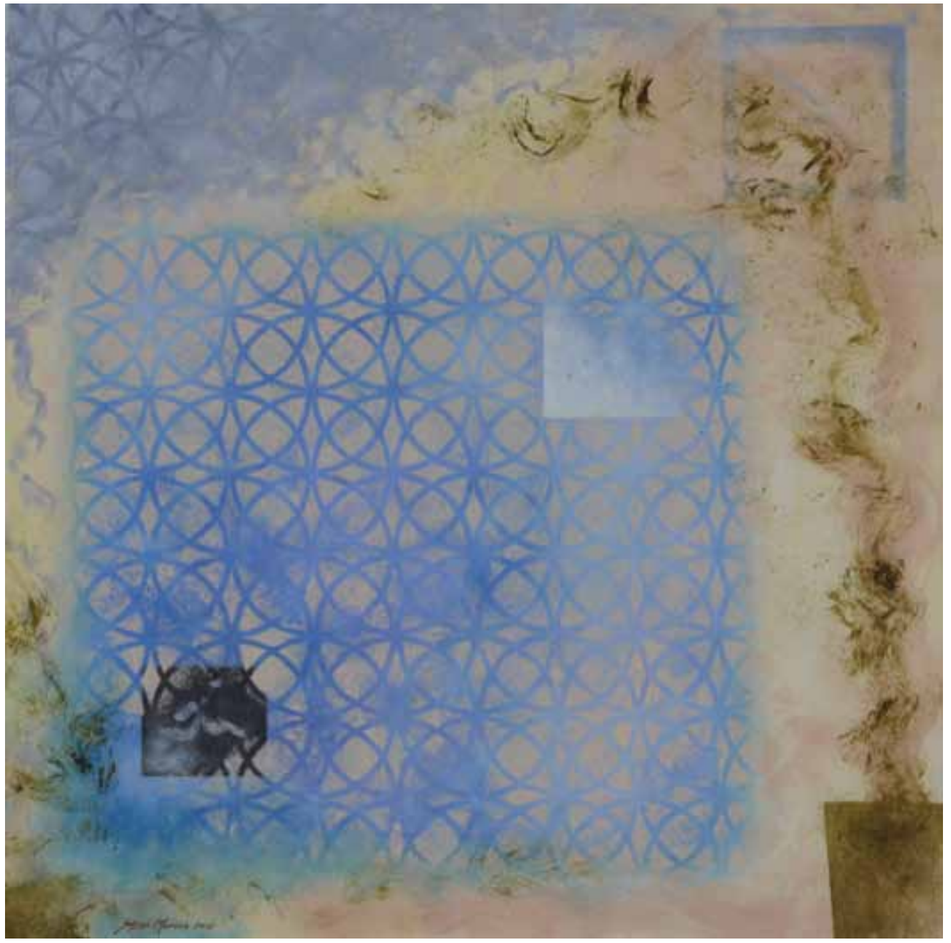
Un lloc 2016. *Oli s/paper 70 x 70 cm.*

ÚLTIM POEMA A LA MEVA MARE

La teva feina no va ser en la llum,
sinó més endarrere, en la penombra.
Cansada de ser mare. Desitjant
un oblit que ja havies endreçat.
Faig les últimes passes per aquest
desolat campament dels meus poemes.
D'on va venir l'amor que em va ensenyar
una manera honesta de fer versos?

ÚLTIMO POEMA A MI MADRE

Tu trabajo no tuvo lugar desde la luz.
Lo realizaste desde más atrás,
en la penumbra.
Cansada de ser madre. Deseando un olvido
que tú misma ya habías puesto en orden.
Doy los últimos pasos
por este desolado campamento
de mis poemas. ¿Desde dónde vino
todo el amor que me enseñó
una manera honesta de hacer versos?

Últim poema a la meva mare 2016. *Oli s/paper 70 x 70 cm.*

LÍRICA DELS 70 ANYS

Que no busqui ningú en aquesta lírica
les grans fogueres dels solsticis.
Són els filòsofs els qui les encenen,
i les religions, però no escalfen
del fred que fa en la metafísica,
que és el mateix que fa en la superstició.

Si en aquest fred has de cremar la vida,
torna a la terra dura.
Suporta el qui has estat
i no entris dòcil a l'hivern.
La dona amb qui et baralles
menteix, igual que tu, sobre el passat.
Trista al seu vent, t'estima maleint-te.
Però tu no entris dòcil a l'hivern.

LÍRICA DE LOS 70 AÑOS

Que nadie busque en esta lírica
ninguna de las grandes hogueras del solsticio.
Las prenden religiones y filósofos,
pero no nos abrigan
contra el frío que da la metafísica,
y que es el mismo de la superstición.

Si has de quemar tu vida en este frío,
vuelve a la tierra dura,
soporta ser quién eres
y no entres dócil en tu invierno.
Ambos, tú y la mujer con quien disputas,
mentís sobre el pasado.
Triste a su viento, te ama maldiciéndote.
Pero tú no entres dócil en tu invierno.

Lírica dels 70 anys 2017. *Oli s/paper 70 x 70 cm.*

EL SOL DAMUNT D'UN RETRAT

Estic mirant una fotografia
damunt la qual arriba un raig de sol.
Tant raonar i tant argumentar
mentre se'ns escapava el nostre amor.
Cap lògica no pot salvar l'abisme
que hi ha entre dir *t'estimo* i no dir-ho.
Somric davant de la fotografia.
Estimem molt de temps.
El sol, com triga a anar-se'n dels retrats.

EL SOL SOBRE UN RETRATO

Tantas razones, tantos argumentos
y, mientras, nuestro amor se iba escapando.
Ninguna lógica puede salvar
el abismo que se abre entre decir
te quiero y no decirlo.
Miro sonriendo la fotografía.
Amamos mucho tiempo.
Y cuánto tarda el sol
en desaparecer de los retratos.

El sol damunt d'un retrat 2017. *Oli s/paper 70 x 70 cm.*

PARELLA

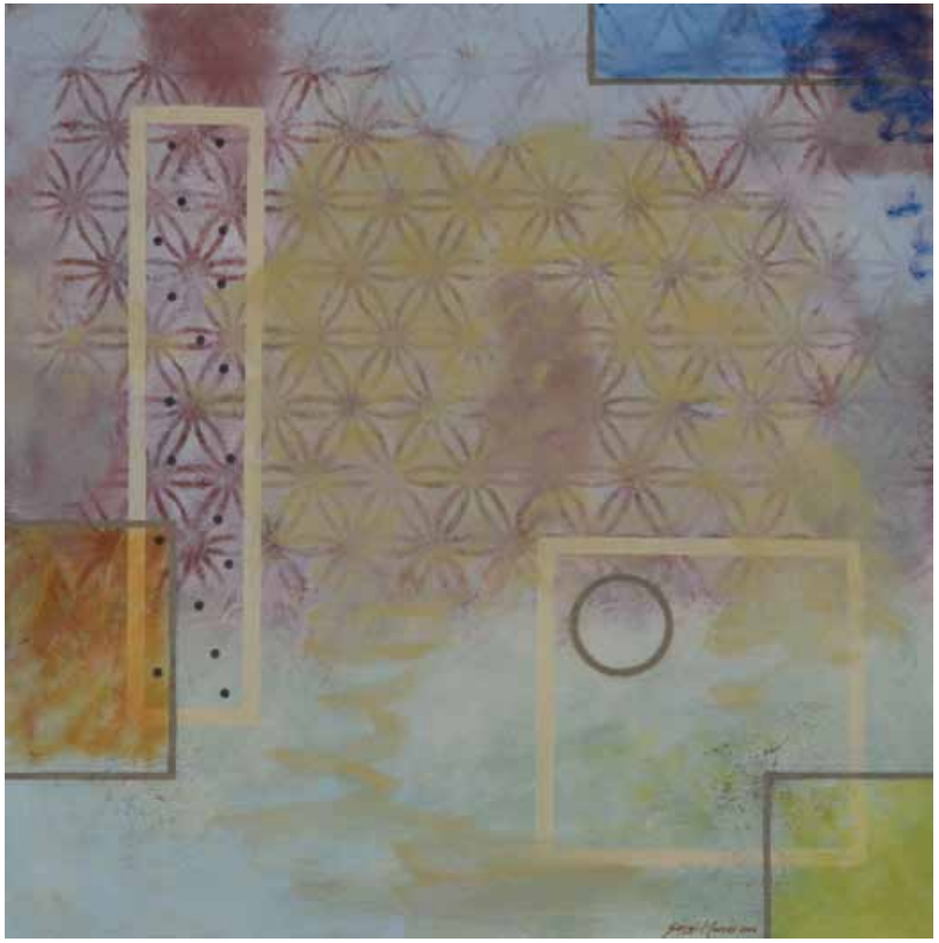
Pel camí que veiem des de la casa,
ja no ve mai ningú. El cobreix l'herba:
ara només hi ha merles nervioses
picotejant l'absència tranquil-la.
És un camí sense retorn. La casa
perdura lentament i, molt sovint,
embolcallada per la boira.
Aquí dins el record es torna acollidor.
Acollidor i trist, perquè no res
empara com pot fer-ho la tristesa.

L'amor ara és mirar per les finestres,
perquè el passat és una festa
per a nosaltres sols.

PAREJA

Por el camino que podemos ver
desde casa y que llega hasta la puerta,
ya nunca viene nadie.
La hierba lo ha cubierto, sólo hay mirlos inquietos
que picotean la tranquila ausencia.
Es un camino sin retorno.
Y la casa perdura, lentamente,
aislada con frecuencia por la bruma.
Aquí dentro, el recuerdo se vuelve acogedor.
Acogedor y triste, porque nada
ampara tanto como la tristeza.

Hoy, el amor
es mirar a través de la ventana,
porque el pasado es una fiesta
para nosotros solos.

Parella 2016. *Oli s/paper 70 x 70 cm.*

FRAGMENTS

Des de quin lloc obscur a dintre meu
dues garses s'envolen en silenci?
Érem joves, anàvem en un cotxe
i, en sortir d'un revolt,
les vàrem veure allí, damunt l'asfalt,
picotejant amb fúria un gos mort.
Just a l'últim instant i sense pressa,
van alçar el vol obrint els elegants
plomatges blancs i negres.
No vam dir res —tu estaves conduint
i vas fer un gest de repugnància.

No ho he oblidat mai. Si et miro,
encara al fons dels ulls, amb lentitud,
dues garses s'envolen en silenci.
Estimo el que ens queda:
aquest vol nupcial i la carronya.

FRAGMENTOS

Dentro de mí, desde un lugar oscuro,
levantan en silencio su vuelo dos urracas.
Éramos jóvenes. Tu conducías.
Al salir de una curva,
allí estaban, en medio del asfalto,
picoteando furiosas el cadáver de un perro.
Sin prisas, en el último segundo,
echaron a volar con su elegante
plumaje blanco y negro.
Ninguno de los dos dijimos nada,
pero tú hiciste un gesto de asco.

No lo he olvidado nunca. Todavía,
si te miro, en el fondo de tus ojos
dos urracas levantan, con lentitud, el vuelo.
Amo lo que nos queda:
este vuelo nupcial y la carroña.

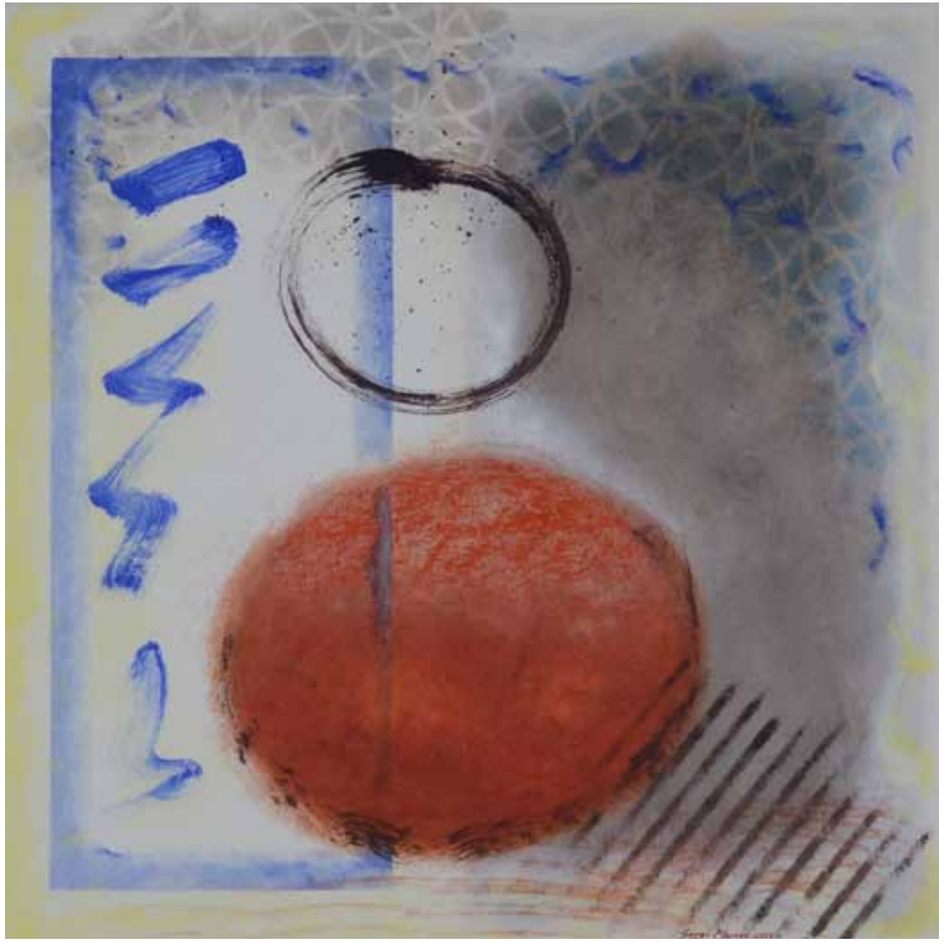
Fragments 2016. *Oli s/paper 70 x 70 cm.*

VOLDRAN QUE ET MORIS

Sents aquest mar tranquil de cap al tard,
mig orgue, mig violoncel.
Es va fent fosc. Com tots els vells, vigiles
el teu propi final, mentre al llarg de la platja
el mar és una peça de seda desplegant-se.
Escoltes el que et diuen les onades:
que els qui t'estimaran, voldran que et moris.
Perquè els estimaràs, voldràs morir-te.
La lògica implacable de l'amor.
La lògica implacable de la mort.
L'alleujament que dóna saber que estan tan junts.

QUERRÁN QUE TE MUERAS

Oyes el mar tranquilo del crepúsculo,
que es mitad violoncelo y mitad órgano.
Oscurece. Como todos los viejos,
es tu propio final el que vigilas.
Mientras tanto, a lo largo de la playa,
el mar es una pieza de seda desplegándose.
Oyes las olas mientras van diciéndote
que querrán, los que te aman, que te mueras.
Y, si los amas, desearás morirte.
La lógica implacable del amor.
La lógica implacable de la muerte.
Alivio de saber que están tan juntos.

Voldran que et moris 2016. *Oli s/paper 70 x 70 cm.*

EL QUE EM SOSTÉ

He anat construint
el seny del meu refugi.
Hi visc amb la tristesa
i la felicitat,
veïnes implacables.
Ha estat un bon refugi,
i tu en algun lloc,
tan a prop i tan lluny.
L'amor, quan m'he fet vell,
encara m'ha sorprès:
com entrar en un casino
buit i fosc on, de sobte,
s'han encès tots els llums.

LO QUE ME SOSTIENE

He ido construyendo
el sentido común
de mi propio refugio.
Aquí es donde ahora
vivo con la tristeza
y la felicidad,
vecinas implacables.
Ha sido un buen refugio,
y tú en algún lugar,
tan lejos y tan cerca.
De viejo ya, el amor
me ha sorprendido igual
que entrar en un casino
a oscuras y sin nadie
donde todas las luces,
de pronto y a la vez,
se hubieran encendido.

El que em sosté 2016. *Oli s/paper 70 x 70 cm.*

COM LES GAVINES

Creuant els temporals
s'aprèn a planejar
sobrevolant la vida.
A avançar fent servir
la violència del vent.
Com les gavines.

COMO LAS GAVIOTAS

Cruzando temporales
se aprende a planear.
Sobrevolar la vida
para avanzar usando
la violencia del viento.
Igual que las gaviotas.

Com les gavines 2017. *Oli s/paper 70 x 70 cm.*

ES PERD EL SENYAL

HAVENT SOPAT

Sento trucar a la porta i vaig a obrir,
però no hi ha ningú.
Penso en els que m'estimo i no vindran.
No tanco i mantinc la benvinguda.
Amb la mà al marc, espero.
La vida va afermant-se en el dolor
com les cases damunt dels fonaments.
I sé per qui demoro deixant el feix de llum
hospitalari en el carrer desert.

DESPUÉS DE CENAR

Han llamado a la puerta pero al abrir no hay nadie.
Pienso en los que amo y no vendrán. No cierro.
No es posible ninguna bienvenida.
Espero con la mano sobre el marco.
La vida se ha afianzado en el dolor
como una casa sobre los cimientos.
Sé por quién me demoro
dejando el haz de luz hospitalario
en la desierta calle.

Havent sopat 2017. *Oli s/paper 70 x 70 cm.*

RETIRADA

No coneixia aquest plaer
d'obediència a una llei.
Em quedo aquí, on la vida m'ha portat.
Recorro la ciutat i m'hi sento estranger.
No comprenc els amics que s'han fet vells com jo
i ja no sé de què conversar amb ells.
Cada nova parella dels fills m'és més estranya.
No recordava haver desitjat mai
amb tanta urgència la soledat.
Són senyals. L'animal els coneix i en fa cas.
Costa molt de trobar una guineu morta,
un senglar mort. Abans, s'amaguen.

RETIRADA

No conocía esa satisfacción
de obediencia a una ley. Ya no me moveré,
de aquí, donde la vida me ha traído.
Soy como un extranjero en mi ciudad.
No alcanzo a comprender a los amigos
que, como yo, son viejos,
con pocos temas de conversación.
Cada nueva pareja de mis hijos
es alguien más extraño para mí.
No he deseado nunca
la soledad con tanta urgencia.
Son señales.
El animal las ha reconocido
y les presta atención.
Cuesta mucho encontrar un zorro muerto.
También un jabalí. Porque se esconden.

Retirada 2017. *Oli s/paper 70 x 70 cm.*

LA SEQUERA S'ADIU AMB FER-SE VELL

S'adiu amb que no brosti res que sembris.
La disciplina d'un treball inútil
i l'esperança de sentir com cau
dins la paraula obscuritat la pluja.
De sobte veig la meva mort
que és aquí amb mi a la cambra:
s'ha aturat a mirar una fotografia.
No em parla. Si no enyores el passat,
la mort no té de què parlar.

LA SEQUÍA SE AVIENE CON HACERSE VIEJO

Se aviene con que nada de lo que siembres brote.
La disciplina de un trabajo inútil
y la esperanza de escuchar la lluvia
dentro de la palabra oscuridad.
De pronto veo que mi muerte
está en la habitación, aquí, conmigo:
se detiene a mirar una fotografía.
No me habla. Si no añoras el pasado,
la muerte ya no tiene de qué hablar.

La sequera s'adiu amb fer-se vell 2016. *Oli s/paper 70 x 70 cm.*

UNA ESTRUCTURA

Quan jo era un home jove
vaig construir una cúpula de ferro.
Fa uns mesos que la van enderrocar.
Mirada des del lloc on va acabant-se,
la vida sembla absurda.
Però el sentit li arriba del perdó.
Cada vegada penso més sovint
en el perdó. Ja visc a la seva ombra.
Perdó per una cúpula de ferro.
Perdó per als que l'hagin destruït.

UNA ESTRUCTURA

Cuando era un hombre joven
levanté la estructura de hierro de una cúpula.
Hace unos meses que la derribaron.
Vista desde el lugar en donde va acabándose,
la vida es absurda.
Pero el sentido se lo da el perdón.
Cada vez pienso más en el perdón.
Vivo bajo su sombra.
Perdón por una cúpula de hierro.
Y perdón para aquellos que ahora la han demolido.

Una estructura 2016. *Oli s/paper 70 x 70 cm.*

GENT A LA PLATJA

La dona aparca el cotxe a un carrer vora la sorra.
Baixa i, apoc apoc, treu i desplega
la cadira de rodes. Després, agafa el noi,
l'asseu i li col·loca bé les cames.
S'aparta uns quants cabells que li van a la cara,
i, sentint com li oneja la faldilla,
va empenyent la cadira cap al mar.
Entra a la platja pels taulons de fusta,
però els taulons s'aturen a uns quants metres de l'aigua.
A prop, el socorrista mira el mar.
La dona aixeca el noi: l'agafa
per sota els braços i, d'esquena a l'aigua,
camina arrossegant-lo mentre els peus
van deixant dos solcs tristos en la sorra.
L'ha dut fins a on arriben les onades,
l'ha deixat a la sorra i torna enrere
a buscar el para-sol i la cadira.

Els últims metres. Sempre falten
els maleïts, terribles últims metres.
Són aquests els que et trencaran el cor.
No hi ha amor en la sorra. Ni en el sol.
Ni en els taulons de fusta, ni en els ulls
del socorrista, ni en el mar. L'amor
són aquests últims metres. La seva soledat.

GENTE EN LA PLAYA

La mujer ha aparcado.
Baja y, con lentitud, saca del coche
una silla de ruedas.
Después, coge al muchacho,
lo sienta y le coloca bien los pies.
Se aparta algún cabello de la cara
y, sintiendo ondear su falda al viento,
va empujando la silla en dirección al mar.
Entra en la playa por el paso
de tablas de madera que, de pronto,
a unos metros del agua, se interrumpe.
Muy cerca, el socorrista mira al mar.
La mujer alza al chico:
lo coge por debajo de los brazos
y camina de espaldas hacia el agua,
mientras los pies inertes
dejan dos surcos en la arena.
Ha llegado muy cerca de las olas
y lo deja en el suelo para volver atrás
a por el parasol y la silla de ruedas.

Estos últimos metros.
Los malditos, crueles metros últimos.
Estos te romperán el corazón.
No hay amor en la arena, ni en el sol,
ni tampoco en las tablas, ni en los ojos
del socorrista, ni en el mar.
El amor son estos últimos metros.
Su soledad.

Gent a la platja 2017. *Oli s/paper 70 x 70 cm.*

VIDA I POESIA

Potser tot passa a fora. Potser el dins
és un desangelat quarto de màquines.
Potser l'amor és rentar els plats
o bé planxar una camisa bruta.
I la resta unes ràfegues
de brusquedat que vénen com el vent.
Potser a dins només hi ha
unes quantes llums roges i remor
de maquinària. Els poemes.

VIDA Y POESÍA

Todo sucede afuera.
El interior, es un desangelado
cuarto de máquinas.
Quizás amar sea lavar los platos
o bien planchar una camisa sucia.
Y el resto sean ráfagas
de brusquedad que vienen como el viento.
Y dentro no haya más
que algunas luces rojas,
rumor de maquinaria. Los poemas.

Vida i poesia 2016. *Oli s/paper 70 x 70 cm.*

LA BANDERA

En la nit sóc com el dibuix d'un nen,
vora la lluna, dalt d'un edifici.
Un eco de cavalls i de canons
ve dels llibres d'història,
llocs buits on vaig ser un símbol
abans de no ser res, colors d'un drap
abandonat a l'odi brusc del vent.

Us veig de matinada,
quan s'encén en un pati una finestra.
No us enganyeu: només sou veritat
així, desemparats, entrant en un lavabo.
No entenc el que ens uneix ni el que espereu
de mi i del vent després de tant de temps.

LA BANDERA

Soy en la noche, cerca de la luna,
como el dibujo hecho por un niño.
De los libros de historia llega aún
el eco de caballos y cañones,
los lugares vacíos en los que he sido un símbolo
antes de no ser nada, los colores de un trapo.

De madrugada os veo si en un patio
se ilumina de pronto una ventana.
No os engañéis: sólo sois verdaderos
así, desamparados, entrando en un lavabo.
No entiendo qué nos une,
No entiendo qué esperáis de mí y del viento
después de tantos años.

La bandera 2016. *Oli s/paper 70 x 70 cm.*

EN UNA EXPOSICIÓ

Tothom passa de llarg per davant d'aquest quadre.
Després dels Rembrandt i els Dürer, em trobo
mirant un gos lligat a una cadena
que, hirsut, amb clapes de vells càstigs,
no vigila res més que l'horitzó.
Com una brisa que, bufant constant,
pot gronxar i fer caure un pont de ferro,
sento que alguna força humil remou
sentiments que he callat tota la vida.

El gos de Paulus Potter,
un pintor del disset que jo no coneixia,
ara és part d'un ordre i en els meus ulls vigila.

EN UNA EXPOSICIÓN

Nadie pasa de largo frente al cuadro.
Después de los Durero y de los Rembrandt,
estoy mirando un perro atado a una cadena
que, hirsuto y con señales de sus viejos castigos,
solamente vigila el horizonte.
De la misma manera que una brisa,
si sopla con constancia,
puede mecer y hundir puentes de hierro,
siento una humilde fuerza remover emociones
que he callado a lo largo de mi vida.

Paulus Potter, pintor del diecisiete
que yo desconocía, pintó el perro
que hoy es parte de un orden y en mi interior vigila.

En una exposició 2016. *Oli s/paper 70 x 70 cm.*

EL GRAN PARTERRE

Va morir al Turó Park la meva infància.
Puc veure encara els matins d'estiu,
la lluïssor dels verds i l'alegria
amb què corríem, com ens aturàvem
als petits sortidors d'aquelles fonts
que tomo a sentir mullant-me els llavis.
Començava en el llac l'esclat de llum
amb el luxe blanquíssim dels nenúfars
i el vol de les libèl·lules com àngels
que s'aturaven en un punt de l'aire.
I la llum s'escampava, amb les espurnes
de l'aigua de regar, pel gran parterre
de gespa: un espai obert i prohibit,
res més que herba tranquil-la, protegida
per la vora d'estaques pintades de blanc.
Una calma de gran jardí als meus ulls.

Ara han tret les estaques i allà hi ha
un camp de terra amb clapes d'herba
perquè tothom hi va a passejar els gossos.
La llibertat també va recordar-nos
que som el poble brut del què parlava Pla.
I que és fàcil tornar a ser cruels.
Recordar és això: deixar passar
una oportunitat de ser feliç.

EL GRAN PARTERRE

Murió en el Turó Park, mi infancia.
Recuerdo los veranos, la alegría
de correr y de pronto detenerse
sintiendo los pequeños surtidores
de las fuentes mojándonos los labios.
Comenzaba a estallar la luz en el estanque
con un lujo blanquísimo y sensible
de nenúfares, vuelos de libélulas
como ángeles quietos en un punto del aire.
Y la luz se extendía con aquel centelleo
del agua que regaba el gran parterre,
un espacio de césped abierto aunque prohibido,
sólo hierba tranquila preservada
por un borde de blancas estacas de madera.

Hoy no quedan estacas, y hay un campo
de tierra con algún resto de césped
porque la gente van a pasear el perro.
La libertad también nos recordó
el pueblo sucio que éramos, sobre el que hablaba Pla.
Y qué fácil resulta ser crueles otra vez.
Recordar es dejar que pase
una oportunidad de ser feliz.

El gran parterre 2016. *Oli s/paper 70 x 70 cm.*

EDUCACIÓ

La poesia, exacta i perillosa,
descubrirà al noi i a la noia
l'ànima adolescent,
aquest llençol estès en un carrer sinistre.
La poesia és la primera lògica.
Ha parlat sempre del mateix i, en canvi,
el que diu sempre és nou, tant com ho és
la sortida del sol o el cel de nit.
Extraviats en el fracàs dels pares,
trobaran una força capaç
de seduir-los amb la veritat?

EDUCACIÓN

La poesía, exacta y peligrosa,
mostrará a la muchacha y al muchacho
el alma adolescente, esta sábana
tendida en un siniestro callejón.
La poesía es la primera lógica.
Siempre habla de lo mismo,
pero aquello que dice resulta ser tan nuevo
como el amanecer o el cielo de la noche.
Perdidos en los mismos fracasos que sus padres,
¿hallarán una fuerza
capaz de seducir con la verdad?

Educació 2016. *Oli s/paper 70 x 70 cm.*

LLUM DE COLERA

Cau la tarda i, des de la terrassa,
escoltant les onades desvagades,
miro la platja amb un sol tebi
davant un mar de verds i taronges tranquils.
Veig arribar una dona alta,
gairebé nua, amb un nen callat,
ell sí, tot nu. Estan sols a la platja.
El nen s'ajeu, immòbil.
La dona deixa els estris i la roba
i es mou al seu voltant, agafa coses
i les torna a deixar. No li diu res al nen.
De sobte ella se'n va.
El nen s'alça i es mulla els peus al mar.
Es queda dret mirant vers l'horitzó.
La dona torna: porta una beguda.
Sento el fred del ponent en la seva nuesa.
No li ha dit res al nen i els dos són drets
amb els peus dintre l'aigua.
La dona es fa endarrere i continua
la dansa entorn del seu desordre.
Ni des de lluny s'amaga la desolació.

LUZ DE COLERA

Cae la tarde y, desde la terraza,
mientras escucho las ociosas olas,
miro la playa con su tibio sol
ante este mar tranquilo.
Acaba de llegar una mujer,
alta y casi desnuda,
con un niño callado, él sí, desnudo.
Solos en la playa,
el niño se ha tendido y está inmóvil.
Ella, de pie, se mueve alrededor,
y revuelve sus cosas.
De pronto se ha marchado.
El niño se levanta, moja en el mar sus pies
y se queda mirando al horizonte.
La mujer vuelve: trae una bebida.
Siento, en su desnudez, el frío del poniente.
Ahora están los dos con los pies en el agua.
Ella se va hacia atrás y continúa
la danza alrededor de su desorden.
Ni desde lejos
puede ocultarse la desolación.

Llum de Colera 2017. *Oli s/paper 70 x 70 cm.*

EL MUSEU D'ART MODERN

S'hi arribava caminant pel Parc,
i al musen no hi havia mai ningú.
Els grans radiadors, la sala de Nonell:
els seus verds foscos per a dones pobres
abrigades amb mantes de tenebra.
El crit d'alguna pinzellada roja.

Un vigilant travessa amb lentitud
el passadís del fons.
Aquell museu em va estimar.
Desitjaria que un poema meu
fos una sala que emparés algú.
El crit d'alguna pinzellada roja.

EL MUSEU D'ART MODERN

No había nunca nadie.
Se llegaba cruzando los jardines.
Los grandes radiadores, la sala de Nonell
con sus verdes oscuros para mujeres pobres.
La pincelada roja, como un grito.

Con lentitud, un vigilante cruza
el pasillo del fondo.
Era un museo que me amaba.
Y yo deseo que mi poesía
sea una sala que dé amparo a alguien.
El grito de una pincelada roja.

El Museu d'Art Modern 2016. *Oli s/paper 70 x 70 cm.*

LA FOSCA DE L'ÀNGEL

Una nit sense lluna en una platja,
entre les barques i tan joves,
va ser el fulgor serè del teu desig
el que va decidir la nostra vida.
Ell era allí, en la fosca, en la sorra,
ressonava en el so proper del mar.
La meva por i la teva confiança
van pressentir propera la presència
del demà, aquest àngel que ens acull
sempre en la més profunda obscuritat.
Ara també és aquí, aquesta nit,
mentre tu estàs dormint al meu costat.
És la mateixa fosca: la de l'àngel.

LA OSCURIDAD DEL ÁNGEL

Una noche sin luna en una playa,
entre las barcas, y tan jóvenes,
el sereno fulgor de tu deseo
decidió nuestra vida.
Él estaba en la sombra, en la arena,
en el rumor cercano de las olas.
Mi miedo y tu confianza presintieron
la cercana presencia del futuro:
ese ángel que siempre nos acoge
en la más honda oscuridad.
Esta noche, él está también aquí,
mientras tú duermes a mi lado.
Es la misma tiniebla: la del ángel.

La fosca de l'àngel 2016. *Oli s/paper 70 x 70 cm.*

LES ALBES DEL ROMÀNTIC

No he vist mai cap senyal que em permetés
tenir grans esperances,
però quan l'horitzó es retalla a contrallum
d'un cel que ja clareja,
he esperat sempre algun significat.

Quan he vist despertar el mar des d'un mercant,
que són mil·lennis de literatura.
O bé en l'alba que s'alça darrere dels sembrats
i l'ordre que il·lumina és el mateix
dels versos i del càlcul.
També quan l'alba fa tan sumptuós
com un jardí el pati del darrere.
I sobretot en l'alba darrere de les obres:
la primera estructura on vaig veure
com amb ella s'alçava el meu orgull.

Aquesta claredat, que sol durar molt poc,
de sobte agafa el seu significat:
espero ser estimat després de mort.
Com els pobres dels anys de la postguerra,
que esperaven davant l'escorxador
les restes de freixures sangonoses.
Un blau místic damunt de l'horitzó.

LAS ALBAS DEL ROMÁNTICO

Nunca vi una señal que permitiera
abrigar grandes esperanzas,
pero, al recortarse el horizonte
a contraluz de un cielo
siempre he supuesto algún significado.

Al ver desde un mercante cómo despierta el mar,
donde hay milenios de literatura.
O el alba al levantarse detrás de los sembrados
e iluminarse, entonces, un orden que es el mismo
de los versos y el cálculo.
O los amaneceres que convierten
cualquier patio trasero en un jardín suntuoso.
O cuando salió el sol por detrás de las obras,
mientras se levantaba mi primera estructura,
y con ella iba alzándose mi orgullo.

Este fulgor, que suele ser fugaz,
de pronto adquiere su razón de ser:
espero ser amado una vez muerto.
Como los pobres, cuando en la posguerra
iban al matadero y aguardaban
los sangrientos despojos de las vísceras.
Y por el horizonte un azul místico.

Les albes del romàntic 2017. *Oli s/paper 70 x 70 cm.*

PRIMERA NIT A FORÈS

La casa abandonada quan va acabar la guerra.
Amb el vent assetjant per les finestres
i remors d'aus nocturnes a les teules,
no transmetia una pau de llar
en aquest món on cal tenir una casa.
L'emparança van ser els murs de pedra.
Els records que quedaven van ser el sutge
gelat envernissant la llar de foc.
Per tenir casa has de guanyar la guerra.

PRIMERA NOCHE EN FORÈS

La casa abandonada cuando acabó la guerra.
Con el viento acosando en las ventanas
y las tejas movidas por las aves nocturnas,
no transmitía ya una paz de hogar
en un mundo en el que hay que tener una casa.
En los muros de piedra encontramos amparo.
No quedaban recuerdos: sólo el helado hollín
barnizando el lugar donde se calentaban.
Si quieres tener casa, debes ganar la guerra.

Primera nit a Forés 2016. *Oli s/paper 70 x 70 cm.*

POETA

Amb les meves tisores per tallar
com roses les paraules,
vaig haver de buscar forats de temps.
Els trobava en bars suburbials
després de les visites a les obres.
Forats de temps. He acabat per viure-hi.
Ara veig, dret encara, el que queda d'un mur.
Davant la seva estructura fosca,
desarborada, he entès la meva vida.

POETA

Con mis tijeras de cortar,
como si fueran rosas, las palabras,
necesité buscar agujeros de tiempo.
Los encontraba en bares suburbiales
después de las visitas a las obras.
He acabado por vivir en ellos.
Ahora veo lo que queda de un muro.
Frente a su oscuridad desarbolada
he entendido mi vida.

Poeta 2016. *Oli s/paper 70 x 70 cm.*

BRINDIS

Més junts del que ningú no sabrà mai,
alcem les dues copes.
Veiem la nostra llum, cadascú als ulls de l'altre.
Un home i una dona, en un instant,
poden equivocar-se.
Però l'instant no tornarà mai més.

BRINDIS

Más juntos de lo que supone nadie,
alzamos las dos copas.
En los ojos del otro, cada uno
halla su propia luz.
En un instante, un hombre, una mujer,
pueden equivocarse.
Pero el instante nunca volverá.

Brindis 2016. *Oli s/paper 70 x 70 cm.*

POEMA DEL DESIG

Som fets de finals falsos: fins i tot
hem inventat la mort i l'hem posada
on el que passa només és
que s'acaba la vida.
Ens vàrem estimar.
Ara l'amor té un centre:
calmar la violència
del desig perdut.

POEMA DEL DESEO

Estamos hechos de finales falsos:
hasta hemos inventado
los mitos de la muerte,
con su grotesca herrumbre
sobre el humilde modo
de acabarse la vida.
Un día nos amamos.
El amor tiene un centro,
que calma la violencia
del deseo perdido.

Poema del desig 2016. *Oli s/paper 70 x 70 cm.*

SER EL QUE DIUS

Ho has construït al teu entorn.
T'ha protegit i t'ha aïllat.
Dels fonaments bastits amb l'admiració
sota els murs de la teva poesia,
no te n'avergonyeixis: són segurs.
Van fer patir l'infant. El vell ja no.
No imaginaves aquests murs tan alts.
Ara el que t'ha de preocupar
és ser el que dius. No hi ha res més
que et doni prou empenta per saltar.

SER LO QUE DICES

Lo levantaste alrededor de ti.
Te ha aislado y te protege.
De los cimientos
que con la admiración alcanzaste a construir
bajo los muros de tu poesía,
no te avergüences: son seguros.
Por ellos sufrió el niño. Pero el viejo, ya no.
Tú nunca imaginaste tan altos estos muros.
Ahora, lo que ha de preocuparte
es ser eso que dices. Nada más te dará
el suficiente impulso para el salto.

Ser el que dius 2016. *Oli s/paper 70 x 70 cm.*

POEMA DE L'ÚLTIM REFUGI

Abans em concentrava escoltant
el pensament enmig de qualsevol estrèpit.
Ara, m'és tan difícil.
No estic cansat de viure: estic cansat
de les veus que al voltant ressonen buides.
Però sé on continua l'alegria:
si no m'he perdut mai cap paradís,
no em perdré ara el més auster,
aquest on al poema ja no hi queda
gairebé rastre de literatura.
Reconec aquest lloc, l'he buscat sempre.
L'últim refugi, el de la soledat.

POEMA DEL ÚLTIMO REFUGIO

Antes me concentraba escuchando
el pensamiento en medio de cualquier estrépito
Ahora me es difícil.
No estoy cansado de vivir: lo estoy
de tantas voces que a mi alrededor
resuenan huecas.
Pero sé dónde sigue la alegría:
si nunca me he perdido un paraíso,
no iré a perderme ahora el más austero,
este donde al poema no le queda
apenas rastro de literatura.
Reconozco el lugar, lo he buscado siempre.
El último refugio, el de la soledad.

Poema de l'últim refugi 2016. *Oli s/paper 70 x 70 cm.*

NIT D'ESTIU

Sempre rentàvem junts, ella i jo, els plats,
aquí mateix, de cara a la finestra
que, damunt de l'aigüera, s'obre al mar.
Lluny i aïllada hi ha una casa
dalt d'un penya-segat, i no recordo
haver-hi vist encesa mai cap llum.
Fa anys que els rento sol. Ho estic fent ara,
havent sopat, amb la finestra oberta
a una nit càlida i sense lluna.
Escolto les onades com el temps:
són la intranquil-litat de mar endins.
De sobte, alço els ulls cap a la fosca,
paro el que estava fent, les mans a l'aigua:
on hi ha la casa, una finestra encesa.

NOCHE DE VERANO

Lavábamos los platos uno al lado del otro,
aquí mismo, de cara a una ventana
que, sobre el fregadero, se abre al mar.
Lavábamos los platos los dos juntos.
Sobre un acantilado hay una casa:
aislada, a lo lejos,
no recuerdo haber visto sus luces encendidas.
Los lavo solo desde hace años.
Al acabar la cena lo hago ahora,
con la ventana abierta
a una cálida noche sin rastro de la luna.
Como si fuera el paso de los años,
escucho el oleaje: es la intranquilidad
que nos alcanza desde mar adentro.
Alzo los ojos hacia la tiniebla,
resto inmóvil, las manos en el agua:
se ha encendido una luz en el acantilado.

Nit d'estiu 2016. *Oli s/paper 70 x 70 cm.*

ALTAMIRA

He oblidat la vida. Junts, tots els meus records
no durarien més que algunes hores.
Són com les meves cendres:
amb elles estan fets els ocres i vermells
per pintar aquests poemes en la cova
de la consciència: el meu refugi,
tan solitari i fosc com Altamira.

ALTAMIRA

He olvidado mi vida.
La suma de recuerdos que me quedan
dura sólo unas horas.
Son como mis cenizas,
con ellas están hechos los ocres y los rojos
para pintar poemas en la cueva
de la conciencia: mi refugio
oscuro y solitario, como lo fue Altamira.

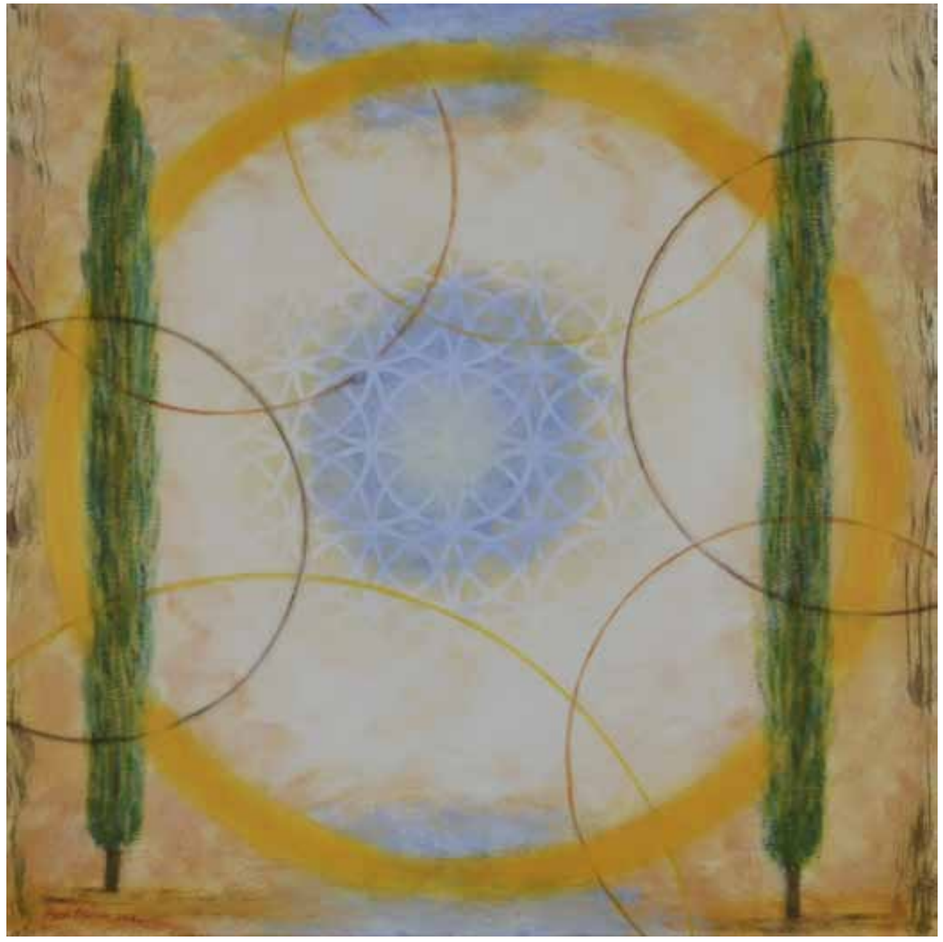
Altamira 2016. *Oli s/paper 70 x 70 cm.*

COMENÇA ALGUNA COSA

A vegades et torna la mirada
abstracta i sensual del caçador.
A qui desitges si cap dona vol
que un vell l'acariciï ni amb els ulls?
Queda la dignitat, aquest gos llop
que, ajagut allà on ets, ningú no veu.
Va relliscant pels vidres del crepuscle,
on la teva mirada s'obre pas
entre els xiprers perennes mentre sents
una felicitat que, de més jove,
tu no hauries gosat ni imaginar.
Mai no trastornaràs el curs de res.
La teva absència serà aviat
tan lògica com ara
els llums que s'han encès a l'horitzó.

ALGO COMIENZA

A veces tu mirada vuelve a ser
sensual y abstracta: la del cazador.
¿A quien pretendes desear
si ninguna mujer
va a soportar que un viejo la acaricie?
Queda la dignidad, un perro lobo
echado junto a ti. Nadie lo ve.
Resbala en los cristales del crepúsculo,
donde tú miras hacia los cipreses
y te conmueve una felicidad
que cuando eras más joven
nunca hubieras osado presentir.
De nada puedes alterar el curso.
Pronto será tan lógica tu ausencia
como ahora lo es la aparición
de las luces que enciende el horizonte.

Comença alguna cosa 2016. *Oli s/paper 70 x 70 cm.*

DES D’ON TORNAR A ESTIMAR

AMISTAT DE TARDOR

S'han fet tan grans els arbres del jardí
que ens donen la mesura del passat.
De com ja no el comprenc, des de tan lluny.
De com és tan bonic en la distància
esperar algú que no ha de tornar mai.
El xop més alt ha deixat caure
el seu túmul de fulles, que ha anat cobrint la gespa.
Amb paciència, les hem recollit sempre.
En silenci el sol,
que ara deixen passar les branques nues,
entra a la cambra i il·lumina el terra.
El tou de fullaraca no el remou més que el vent,
o bé els senglars, alguna matinada.
Les fulles, aquest any, no les recollirem.
Ens consolen daurats reflexos d'un desordre
que s'endinsa en la greu comprensió de l'hivern.

AMISTAD DE OTOÑO

Tanto han crecido en el jardín los árboles,
que nos dan la medida del pasado.
De cómo, desde lejos no alcanzo a comprenderlo.
De cómo es tan hermoso que se pueda esperar
en la distancia a alguien que no ha de volver nunca.
El álamo más alto fue dejando caer
un túmulo de hojas hasta cubrir el césped.
Cada año, con paciencia, las hemos recogido.
Ahora, en silencio,
el sol pasa a través de las ramas desnudas
y entra hasta iluminar el suelo de la estancia.
El grosor de hojarasca
no lo remueve más que el viento
o alguna madrugada el jabalí.
Nadie recogerá las hojas este año.
Nos consuela el dorado reflejo de un desorden
que se adentra en la grave comprensión del invierno.

Amistat de tardor 2016. *Oli s/paper 70 x 70 cm.*

ALBADA

Encara no és de dia.
Surten del niu i canten.
Els de la culpa ho fan
ocults i des de lluny.
Els de la veu més clara
són els de la tristesa.
Els de la solitud,
que canten per amor,
no canten per ningú.
Se sent, fort i proper,
el cant deis que no hi són.

ALBADA

Aún no ha amanecido.
Salen del nido y cantan.
Los de la culpa lo hacen,
ocultos, desde lejos.
Los de la voz más clara
son los de la tristeza.
Los de la soledad,
que cantan por amor,
no cantan para nadie.
Se oye con claridad
el canto fuerte y próximo
de los que ya no están.

Albada 2016. *Oli s/paper 70 x 70 cm.*

VINC D'ALLÍ

Visc en ciutats amb edificis alts,
inclinats, al biaix, i que exhibeixen,
sumptuosos, la força del perill
i de la insensatesa.
Titani i vidre reflectint els núvols.
Però la vida són també bastides,
uns humils esquelets per anar amunt.
Com un traïdor de Shakespeare, l'opulència
planeja sempre un crim.
I jo sóc una carta mal escrita
pels qui van obrir pas a l'aigua fins als horts.
Vinc d'allí. El que hi hagi en mi de noble
no pot venir d'enlloc més que de la pobresa.
La que amb humilitat treu la bastida
d'uns murs rectes, verticals i clàssics.
La que amb l'aixada va apartar la terra.
L'he coneguda. Sé què és.
Mai no la confondré amb tot allò
que hi ha de miserable en l'opulència.

VENGO DE ALLÍ

Vivo en ciudades de edificios altos,
al sesgo y que se inclinan
para exhibir, suntuosos,
la fuerza del peligro y de la insensatez.
De titanio y cristal reflejando las nubes.
Pero la vida son también andamios,
humildes esqueletos hacia arriba.
Corno un traidor de Shakespeare,
la opulencia planea siempre un crimen.
Y yo soy una carta mal escrita
por la gente que abrió
paso al agua hasta el fondo de los huertos.
Vengo de allí. Lo que haya en mí de noble
sólo puede venir de la pobreza.
Ella con humildad retira el andamiaje
y deja muros rectos, verticales y clásicos.
Ella apartó la tierra con la azada.
La he conocido. Sé qué es.
No voy a confundirla con lo otro,
lo que hay de miserable en la opulencia.

Vinc d'allí 2016. *Oli s/paper 70 x 70 cm.*

DOLOR

Torna la nit.
La gana ja ha passat.
Han passat el llatí i la desconfiança.
Ha passat l'alba de la geografia,
la llibertat als boscos.
També han passat les travessies
a una illa llunyana.
Verda i negra mirant-se a un oceà.
Has vingut tu,
la lleialtat de l'alegria.
Els sorolls de les obres.
El desordre sensat de la mort d'ella.
Torna la nit. La lluna.
Torna la nit.
Sempre
torna
la nit.

DOLOR

Vuelve la noche.
Ha pasado el hambre.
Han pasado el latín, la desconfianza.
También el alba de la geografía,
la libertad del bosque.
Se ha terminado el navegar
a una isla lejana.
Verde y negra, se mira en un océano.
Has venido tú.
La lealtad de la alegría.
El ruido de las obras.
El sensato desorden de su muerte.
Vuelve la noche. Y también la luna.
Vuelve la noche.
Siempre
vuelve
la noche.

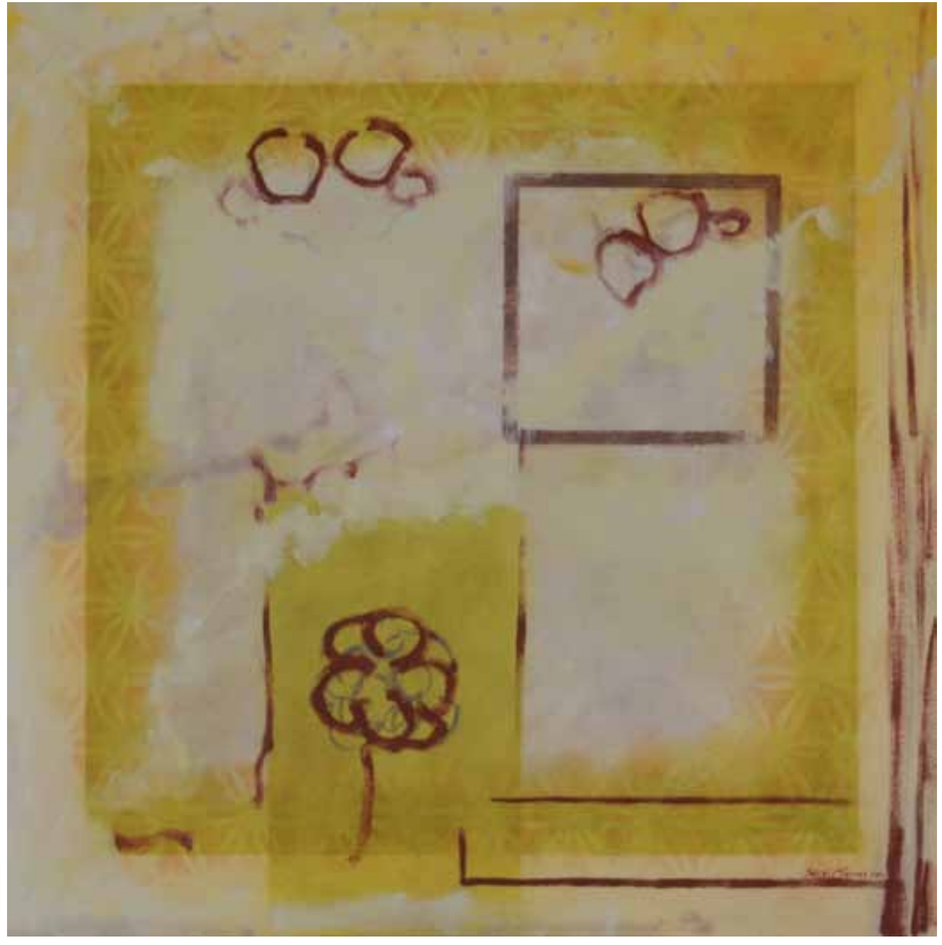
Dolor 2016. *Oli s/paper. 70x70 cm.*

L'ÈPOCA GENEROSA

Nostres com les cançons que fan plorar
són aquells dies.
Van ser la veritat de quan es feia fosc
amb somriures, banyant les criatures.
El cansament alegre del sopar.
Les cares que mai més
no han tornat com llavors a confiar-se.
La vida s'alimenta dels dies generosos.
De donar i protegir.
Quan s'ha pogut donar, la mort canvia.

LA ÉPOCA GENEROSA

Nuestros, como canciones
que nos hacen llorar, son esos días
que fueron la verdad de los anocheceres
sonrientes y del baño de los niños.
El alegre cansancio de la cena.
Las caras que no han vuelto
a confiar como entonces.
La vida se alimenta de días generosos.
De dar y proteger.
Si se ha podido dar, la muerte es otra.

L'època generosa 2016. *Oli s/paper 70 x 70 cm.*

LLUNY

Un gos abandonat va carretera enllà
buscant l'esclavitud en el perill.
Panteixant, al capvespre, li queda encara força
per bordar els primers fars, que l'enlluernen.
La carretera passa vora el mar
en una costa abrupta.
El món pot ser bellíssim
però ha de portar inclosa l'humiliació.
Somiar no és res més que buscar un amo.

LEJOS

Un perro abandonado va por la carretera,
busca la esclavitud en el peligro.
Cuando anochece,
jadeante, le quedan aún fuerzas
para ladrar a los primeros faros,
que lo deslumhran.
La carretera pasa junto al mar
en una costa abrupta.
El mundo puede ser bellísimo,
pero tiene que incluir la humillación.
Soñar tan sólo es
buscar un amo.

Lluny 2016. *Oli s/paper 70 x 70 cm.*

EL CALLAT

Va ser un poeta astut
que, fins i tot duent tan males cartes,
les va saber jugar
i va escriure els poemes que va escriure.
En passar per davant d'on vivia, recordo
l'escala amb el replà que va cantar.
Sempre em commou entendre
el perquè dels poemes que mai no va compondre.
És on van començar els que jo he escrit.
La poesia és una conseqüència
d'alguna cosa que no ha existit mai.
M'he mirat al mirall de Joan Vinyoli
i sé com s'ho va fer
per trabar un lloc des d'on tornar a estimar.

EL CALLADO

Era un poeta astuto que, aun con malas cartas,
las supo jugar bien
y escribió los poemas que escribió.
Al pasar por su calle
recuerdo la escalera, esa que está en sus versos.
Siempre me ha conmovido
entender el por qué de los poemas
que no compuso nunca.
Empezaron ahí los que yo he escrito.
La poesía es una consecuencia
de algo que no ha existido.
Me miro en Joan Vinyoli, y sé cómo encontró
un lugar desde dónde amar de nuevo.

El callat 2016. *Oli s/paper 70 x 70 cm.*

SALUDAR-SE

Els anys t'han ensenyat prou bé aquest gest,
et trobes el veí i us saludeu,
de costat, dos vells drets a la vorera
i cadascun tancant la seva porta.
Les cases, doncs. El tracte generós
d'unes paraules al carrer.
Més enllà ja no deu quedar res més,
o bé és la passió final, la calma
quan hi penseu, ferotges, solitaris,
sota un retall de cel, net com un càlcul.
Cadascun en el seu pati del darrere
va convertint-se a poc a poc en porta.
S'obre cada matí. Cada capvespre es tanca.

SALUDARSE

Has aprendido el gesto con los años.
Te encuentras al vecino, os saludáis,
uno al lado del otro, dos viejos en la acera
cerrando cada uno su portal.
Las casas. Y el convenio generoso
de unas palabras en la calle.
Más allá ya no queda nada más
que esta pasión final, la calma
solitaria y feroz de los recuerdos
bajo un trozo de azul nítido como un cálculo.
En su patio trasero, cada uno
convirtiéndose en puerta.
Se abre por la mañana. Se cierra al caer la noche.

Saludar-se 2016. *Oli s/paper 70 x 70 cm.*

DEFENSA PRÒPIA

Hi ha pocs llibres que encara m'enlluernin,
i em queda poca música que em pugui consolar.
Són les rates del temps. No deixen res.
Faig el que puc per mantenir lluent
tot l'or humil que encara he conservat.
Per això parlo amb els que no hi són
i ho faig somrient sempre, i no vaig mai
on la mort ho és d'ofici i, les flors, lletges.
Saber estar trist és una fortalesa.
L'última a perdre's. Més enllà d'aquí
hi ha molts pocs llibres i molt poca música
que puguin resistir un entusiasme
que és el de l'animal i la pobresa.

DEFENSA PROPIA

Muy pocos libros me deslumbran,
y queda poca música que pueda consolarme.
Son las ratas del tiempo. Nada dejan.
Me esfuerzo para mantener el brillo
del oro humilde que conservo aún.
Por esto hablo con los que no están,
lo hago sonriendo y no voy nunca
a ese lugar donde la muerte
lo es de oficio y las flores son más feas.
En saber estar triste hay energía.
La última en perderse. Más allá
quedan muy pocos libros, poca música
capaces de aguantar un entusiasmo
que es el del animal y la pobreza.

Defensa pròpia 2016. *Oli s/paper 70 x 70 cm.*

AMOR I AUTORITAT

Anava brut de taques de greix negre
de tallers i motors. Tenia els ulls
lluents però tan foscos com les taques.
En trobar-nos a algun carrer del poble
m'acorralava tot amenaçant-me
amb la brutalitat del seu somriure
i em prenia el que fos —el berenar,
uns cromos, un quadern—.
Viure podia ser humiliant.
Mai no vaig delatar-lo:
la seva força em va descobrir l'odi.
No confiar en cap autoritat.
Ni en cap autoritat, ni en cap amor.

AMOR Y AUTORIDAD

Sucio, con manchas negras
de grasa de taller y de motores.
Sus ojos relucían tan oscuros
como las manchas.
Al tropezar con él en las calles del pueblo,
siempre me amenazaba, acorralándome
con la brutalidad de su sonrisa
y me quitaba lo que yo llevase
—la merienda, unos cromos, un cuaderno-
Vivir podía ser, pues, humillante.
Nunca lo delaté y, con su fuerza,
me hizo descubrir lo que era el odio.
No confiar en ninguna autoridad.
Ninguna autoridad, ningún amor.

Amor i autoritat 2016. *Oli s/paper 70 x 70 cm.*

BOIRA

Res tan humil m'ha fet
mai tanta companyia
convertint en refugi
el meus matins d'hivern.
Ni des d'una finestra
no m'havien mirat
amb tanta paciència.
Com si hi hagués algú
cuidant-me des dels vidres.
No sortir més. A on?

NIEBLA

Nunca algo tan humilde
me ha acompañado tanto,
convirtiendo en refugio
mis mañanas de invierno.
Ni con tanta paciencia
nadie estuvo mirándome
desde ventana alguna.
Como si alguien cuidara
de mí tras los cristales.
No salir más. ¿Adónde?

Boira 2016. *Oli s/paper 70 x 70 cm.*

CALMA

Cau el dia, han callat els ocells del camí
i el vendaval del temps no mou les fulles.
Provaré de travessar aquests últims anys
amb les botes d'hivern, en una intimitat
abrigada com dèbils peus calents.
No m'oblido que mai no m'ha faltat
una cuina on poder refugiar-me.
L'ordre d'uns vidres nets.
Sento al cap la remor d'un torrent
que mai no dorm.
M'allunyo per poder, en l'obscuritat,
veure bé les estrelles,
unes flames disperses i brillants.
Encara que ja sigui amb poca força,
podré bufar-les i pensar un desig:
si ja no he de tornar,
que la neu caigui al camí de casa.

CALMA

Cae el día, los pájaros callan en el camino,
y el vendaval del tiempo no mueve hoja alguna.
Trataré de cruzar estos últimos años
con las botas de invierno,
en una intimidad tan abrigada
como los débiles, calientes pies.
No me olvido que nunca me ha faltado
una cocina donde refugiarme.
El orden que hay en los cristales limpios.
En mi cabeza siento el murmullo de un arroyo
que nunca duerme.
Me alejo para que en la oscuridad
pueda ver las estrellas, unas llamas
dispersas y brillantes.
Podré, aunque sea con muy poca fuerza,
soplarlas mientras pienso en un deseo:
si no he de regresar,
caiga la nieve en el camino a casa.

Calma 2016. *Oli s/paper 70 x 70 cm.*

L'IL·LÚS

Ara, sabent que és seca i aspra,
la vida em resulta més amable.
L'error ha estat romàntic:
pensar que tot podien suportar-ho
l'entusiasme i la convicció.
Dalt d'una roca queda un cel poètic
que miro de reüll. No m'ha protegit mai.
He estat il·lús, però no sóc covard.
Somiar m'ha obligat
a aprendre a escriure i a llegir a les fosques.
Això va fer que em mantingués alerta,
com el client difícil d'una puta,
al més mínim murmuri de l'amor.

EL ILUSO

Ahora que ya sé que es seca y áspera,
la vida me resulta más amable.
La burla fue romántica: creer
que todo lo podía soportar
el entusiasmo de una convicción.
En lo alto de una roca queda un cielo poético
que miro de reojo. Nunca me ha protegido.
He sido un iluso, pero no soy cobarde.
Soñar me ha obligado a aprender
a leer y a escribir en las tinieblas.
Gracias a ello me mantuve alerta,
como el cliente difícil de una puta,
al mínimo murmullo del amor.

L'il·lús 2016. *Oli s/paper 70 x 70 cm.*

SOBRE EL TERRENY

Igual que aquelles naus que fondejaven,
carregades de sedes, a Venècia,
l'última soledat m'arriba des de lluny.
Em du una nova força que fa front al desànim
pel sentit de la vida, tan difícil
de descobrir perquè és irrellevant.
La culpa és meva si el sagrat
ha esdevingut grotesc.
L'esquelet amb la dalla que Durer va gravar
ja no serveix: avui hauria de gravar
una finestra encesa a un carrer fosc.

SOBRE EL TERRENO

Como las naves que, cargadas
de sedas, fondeaban en Venecia,
la última soledad viene de lejos.
Trae un nuevo vigor contra el desánimo
por el sentido de la vida:
descubrirlo es difícil porque es irrelevante.
La culpa es mía cuando lo sagrado
se convierte en grotesco.
El esqueleto y la guadaña
que Durero grabó ya no nos sirven:
hoy hubiese grabado una ventana
encendida en una calle oscura.

Sobre el terreny 2016. *Oli s/paper 70 x 70 cm.*

CONEIXEMENT

Cavar entre les pedres, els terrossos
i les arrels que mai no arrencaràs.
Però aquest és el preu del que és profund.
Cavar és religiós.
És una forma de bondat.
Cavar de nit. Després agenollar-se
i aixecar els ulls a les estrelles
sabent que cal buscar-ho tot a terra:
com construir una casa, com escriure un poema.
I fins i tot des d'on tornar a estimar
en aquest temporal de la memòria.

CONOCIMIENTO

Cavar entre las piedras, los terrones,
las raíces que nunca arrancarás.
Es el precio que tiene lo profundo.
Cavar es religioso.
Es una forma de bondad.
Cavar de noche. Luego arrodillarse
y alzar los ojos hacia el firmamento
sin olvidar que todo ha de buscarse en tierra:
cómo alzar una casa, o escribir poesía.
Incluso desde dónde poder volver a amar
en este temporal de la memoria.

Coneixement 2016. *Oli s/paper 70 x 70 cm.*

EL POEMA

Damunt la taula hi ha una llibreta.
Abans d'anar a dormir, mires l'última pàgina.
Retocat i difícil de llegir, mostra paraules
suprimides.
D'altres de noves en els marges.
Ratlles que creuen el paper
per traslladar un vers d'un lloc a un altre.
En revisar-lo una vegada més, t'atures en llegir:
Aquests poemes busquen des d'on tornar a estimar.
Vas fins a la finestra:
en el carrer no hi ha ningú.
I tornes a la taula,
on el poema continua.
És aquí, amb tu.

EL POEMA

Sobre la mesa hay una libreta.
Antes de irte a acostar, miras la última página.
Retocado y difícil de leer,
muestra palabras suprimidas.
Otras nuevas escritas en los márgenes.
Rayas que cruzan el papel
para llevar un verso desde un lugar a otro.
Al revisarlo, una vez más,
te paras donde dice: Estos poemas buscan
desde donde poder amar de nuevo.
Vas hasta la ventana: en la calle no hay nadie.
Y vuelves a la mesa
donde el poema continúa.
Está aquí, contigo.

El poema 2016. *Oli s/paper 70 x 70 cm.*

IDENTITAT

Què fer de les paraules al final?
Si vull trobar què sóc no puc buscar
més que en dos llocs: la infància i ara que sóc vell.
És on la meva nit és neta i freda
com els principis lògics. La resta de la vida
és la confusió de tot el que no he entès,
els tediosos dubtes sexuals,
els inútils llampecs d'intel·ligència.
Convisc amb la tristesa i la felicitat,
veïnes implacables. Ja s'acosta
la meva veritat, duríssima i senzilla.
Com els trens que a la infància,
jugant en les andanes, em passaven a frec.

IDENTIDAD

¿Qué hacer con las palabras al final?
Sólo puedo buscar, para saber qué soy,
en la infancia y ahora en la vejez:
ahí es donde la noche es fría y clara
como un principio lógico. El resto de mi vida
es una confusión por todo aquello
que nunca he comprendido:
las tediosas dudas sexuales
y los inútiles relámpagos
de inteligencia. Debo convivir
con la tristeza y la felicidad,
vecinas implacables.
Se acerca la última verdad, durísima y sencilla.
Como los trenes que en la infancia,
jugando en el andén, me pasaban rozando.

Identitat 2016. *Oli s/paper 70 x 70 cm.*

10 POEMES D’AMOR

BONA SORT

Sort hagi qui s'estimi aquest silenci
de la paraula escrita i pugui haver
una amiga amb els ulls color de fusta
per envellir plegats.
Només basarda per aquesta filla
que mai no es farà gran, tresor i runa
dels marbres de la vostra joventut.
Ara, el fum de la pira és als teus ulls:
sort tens, doncs, d'estimar-te aquest silenci
de la paraula escrita i poder haver
una amiga amb els ulls color de fusta
per envellir plegats.

BUENA SUERTE

Suerte tenga quien ame este silencio
de la palabra escrita, y tenga una amiga
con ojos del color de la madera,
para envejecer juntos.
Sólo un vago temor por esta hija
que no saldrá jamás de su niñez,
tesoro y ruina
de aquel mármol de vuestra juventud.
El humo de la pira está en tus ojos:
Suerte tenga quien ame este silencio
de la palabra escrita, y tenga una amiga
con ojos del color de la madera,
para envejecer juntos.

Bona sort 2017. *Oli s/llenç 165 x 200 cm.*

HELENA

L'ahir és el teu infern. És cada instant
on, sense tu saber-ho, t'has perdut
i també cada instant on t'has salvat.
Quan el jove que fores ja és molt lluny,
l'amor és la venjança del passat.
Ve d'una guerra on has estat vençut,
d'armes i campaments abandonats
en la Troia que dus a dins de tu.
Els aqueus en la nit et buscaran
i tancaran el setge. Tornaràs,
per una dona, a perdre la ciutat.
Helena és tots els somnis que la vida
s'ha anat quedant. Defensa-la amb coratge
per última vegada, desarmat.

HELENA

El ayer es tu infierno. Es cada instante
en el que, sin saberlo, te has perdido
y también cada instante en el que te has
salvado.
Cuando el joven que fuiste está muy lejos,
el amor es venganza del pasado.
Viene de una guerra donde fuiste vencido,
de armas y campamentos abandonados
en la Troya que llevas en ti mismo.
Te buscarán de noche los aqueos
y estrecharán el cerco. Volverás,
por una mujer, a perder la ciudad.
Helena es todos los sueños que la vida
se ha ido apropiando. Defiéndela con valor
por última vez, desarmado.

Helena 2017. *Oli s/llenç 165 x 200 cm.*

DONA DE PRIMAVERA

Darrere les paraules només et tinc a tu.
Trist el qui mai no ha perdut
per amor una casa.
Trist el qui mor envoltat de respecte i prestigi.
Jo em crec el que passa en la nit
estrellada d'un vers.

MUJER DE PRIMAVERA

Detrás de las palabras sólo te tengo a ti.
Triste quien no ha perdido
por amor una casa.
Triste el que muere
con un aura de respeto y prestigio.
Me importa lo que sucede en la noche
estrellada de un verso.

Dona de primavera 2017. *Oli s/llenç 165 x 200 cm.*

SOMNI D'UNA NIT D'ESTIU

Hem aturat el cotxe
vora un mur de xiprers.
Fa trenta anys que vivim junts.
Jo era un jove inexpert i tu una noia
desemparada i càlida.
L'ombra de l'última oportunitat
està ocultant la lluna.
Sóc un vell inexpert.
I tu una dona gran desemparada.

SUEÑO DE UNA NOCHE DE VERANO

Has aparcado el coche
junto a este largo muro de cipreses.
Treinta años hace que vivimos juntos.
Yo era un chico inexperto y tú una chica
desamparada y cálida. Las sombras
de una última oportunidad
van cubriendo la luna.
Soy un viejo inexperto.
Tú, una mujer mayor desamparada.

Somni d'una nit d'estiu 2017. *Oli s/llenç 165 x 200 cm.*

TANGO

Ens va separar el sexe, que és l'ossada
dura i oculta de l'amor.
Vam baixar junts al metro:
en entrar als corredors, com un amant,
l'aire calent li feia una carícia.
Cadascú se'n va anar a la seva andana.
Vaig ser el primer a marxar:
la vaig deixar per sempre,
com si s'hagués llançat al pas del tren.

TANGO

Nos separaba el sexo, esa osamenta
dura y oculta del amor.
Fuimos al metro juntos: la corriente
de aire cálido de los corredores
la acarició, como hacen los amantes.
Cada cual fue a su andén.
Fui el primero en salir: ella aún estaba
inmóvil y mirando fijamente las vías.
La dejé para siempre,
igual que si se hubiese lanzado bajo el tren.

Tango 2017. *Oli s/llenç 165 x 200 cm.*

L'EQUIP DE L'ASSASSÍ

Entre els desastres apilats com sacs,
la vida m'ha deixat el teu amor.
Tant se val el silenci de la nit,
el cotxe negre que ha apagat els fars
i el saxo que se sent, fluix, en la ràdio.
El que ha de ser impecable és el dispar:
perillós i certer. Com tu en la meva vida.

EL EQUIPO DEL ASESINO

Entre tantos desastres que se apilan
como sacas, la vida me ha dejado tu amor.
Nada importa el silencio de la noche,
ni el coche negro que apagó sus luces,
ni el saxo que me llega del radioreceptor
puesto a bajo volumen.
Impecable tan sólo lo ha de ser
el disparo: certero y peligroso.
Igual que tú en mi vida.

L'equip de l'assassí *2017. Oli s/llenç 165 x 200 cm.*

PARELLA

Hi ha una ciutat de ferros melancòlics
sota una lluna roja d'emboscada,
com en els matrimonis per amor.
Els llums d'un àtic, amb les rovellades
restes d'algun tresor de joventut,
s'encenen en la nit. És una dura
pornografia de vell brusc al qui ara
ella agafa la mà mentre somriu
enganyant-lo per última vegada.
Hi ha una ciutat de ferros melancòlics.
Encara hi torna per trobar-se amb ella
en els cafès burgesos que una cínica,
brutal i catalana indiferència
anava destruint. Ja, què més dóna.
L'amor ha estat creuar aquest pont magnífic
per passar a l'altra banda d'un riu sec.

PAREJA

Una ciudad de hierros melancólicos
bajo una luna roja de emboscada,
como en los matrimonios por amor.
Luces de un ático, oxidados restos
de algún tesoro de la juventud,
se encienden en la noche. Una dura
pornografía de este viejo brusco.
Sonriente, ella lo toma de la mano
y lo vuelve a engañar una vez más.
Una ciudad de hierros melancólicos.
Pero siempre regresa, y la busca
en los cafés burgueses que una cínica,
brutal y catalana indiferencia
ha ido destruyendo. Qué más da.
El amor fue cruzar este puente magnífico
para ir a la otra orilla
de un río seco.

Parella 2017. *Oli s/llenç 165 x 200 cm.*

ESCAC

La memòria es va esfilagarsant
com les cordes trencades de les barques
que el temporal s'ha endut.
Comprendre cansa. Però mai no tant
perquè no pugui ser l'últim refugi.
Som el rei i la reina en un final
difícil a un tauler ja amb poques peces.

JAQUE

La memoria se va deshilachando
como los cabos rotos de las barcas
que se ha llevado el temporal.
Comprender cansa, pero nunca tanto
que ya no pueda ser el último refugio.
Soy el rey, tú la reina, en un final difícil,
con pocas piezas, ya, sobre el tablero.

Escac 2017. *Oli s/llenç 165 x 200 cm.*

UNA DONA GRAN

Ha llegit totes les novel·les
que parlen de parelles o de mares i filles.
Novel·les d'amor, doncs.
No creu ni en l'ombra de cap déu,
no creu en res enllà de les persones.
Quan m'hi acosto amb el meu cinisme,
m'escolta i s'entristeix. M'he adonat
com la desitjo encara, però ella
té el meu amor lluny de la passió,
potser per tanta mort, per una vida
plena però difícil: a vegades
brutal de plenitud. No l'he entès gaire
i no sé gaire el que ella ha entès de mi.
Però hi ha una emparança per als dos.
I tinc un privilegi: duc escrit
en la mirada el seu poema.
Jo no sabria escriure'n cap així.

UNA MUJER MAYOR

Las novelas que tratan de parejas
o de hijas y madres
novelas, pues, de amor las ha leído todas.
No cree ni en la sombra
de dios alguno: sólo en las personas.
Si le hablo con cinismo y suficiencia
me escucha y se entristece. Me doy cuenta
de cómo la deseo todavía,
aunque ella tenga lejos de la pasión mi amor,
quizá por tanta muerte, quizá por una vida
plena pero difícil: muchas veces
brutal de plenitud. No la he entendido apenas,
tampoco sé muy bien qué ha entendido de mí.
Pero para los dos hay un refugio.
Y tengo un privilegio:
me ha dado su poema. Uno así
yo nunca lo podría haber escrito.

Una dona gran 2017. *Oli s/llenç 165 x 200 cm.*

INFIDELITAT

T'hi va empènyer la meva soledat.
A poc a poc tot fuga vers la culpa,
que és la forma més dura de l'amor.
Empremtes de quan vàrem trepitjar,
com en un formigó fresc i lluent,
allí on no havia de passar ningú.
Encara provo d'encaixar-hi els peus
en una inútil solidaritat.
Èsquil i Sòfocles ens van mostrar
que és en la culpa on ens deixem la vida.
No oblidaré el teu crit, que no he sentit.
És la veu de la meva soledat.

INFIDELIDAD

Mi soledad te empujó a ello.
Todo fluye, despacio, hacia la culpa,
que es la forma más dura del amor.
Huellas que a nuestro paso hemos dejado,
como en un hormigón fresco y brillante,
allí por donde nadie tenía que pasar.
De forma inútil pero solidaria,
pruebo aún a encajar ahí los pies.
Esquilo y Sófocles nos enseñaron
que es en la culpa en donde nos dejamos la vida.
No olvidaré tu grito, que no he oído.
Es la voz de mi soledad.

Infidelitat 2017. *Oli s/llenç 165 x 200 cm.*

EL TALLER

fotografies: **Samuel Rodríguez**

Joan Margarit
Es perd el senyal
Joan Margarit
Des d'on tornar a ruimar

Ihitaque pelest alic tecti re ipsam rae non res sinimin ciuribe runtemped maionseque minvelia volum rest voloratur, conem reriorumet et vel is deligent vere es vel id endem et atquam, voloreium essitinti dolorep udandandio tet eatem quaecatur acipsam re, untio minci iduci rem ant, cusae prestiatem. Nequi rehenis nobitas sincipi enimpossequ se dit labor simus ipiet ime et omnis iduciis dolorem olendaecesti alique corro tes dolent la quaecabo. Itaturestius iuntia sitiatem cullici sinti aut laut poriores delibus eicit, sam quibus, officiatio vent peligent plit dunt unt quaecep udaectas alitiatur sum sin rem libusamus, nobit, aligendi qui ipsam as dempos consed qui doluptam, que iunt.

Ceatem. Cae aliquuntur sundae evenis rem niet anducium rероribus volut in coritat uribusci quiant eos dollaborro cusae. Poreseria dit, sequia dolo odi reperfere pero etur, tem rem am aliatquat.

Endebist voluptas arion eatur millati officia dolorrovit eum rerum et porem. Ga. Et id ex et maio que pa versped quation nisi od ullo qui omnit voluptatur? Qui ium re dolor aborepe posae. Por accumque veriore porerchil exceperatur, cusam quide rehene natemol uptur? Aboria volorit emquia nonsendit quis excerum fugitaq uaerum inus.

Ad quame laut et quossim agnatem porroris a sunt es autem et ut pore latempo repudae debitia si rem nos et fuga. Nem sitiasp ersperi orupienda que miniet alicae prae eum et viditibus accae nonsequia vollorumque explita none que lani que consecabor maxim exerunt.

Teceris ulparchictur arum si dolupid quibus am sequia ex estoreptat ullaborum comnis que seditio ssitas pellant unt qui dis et, que voluptasi occuptae preic te doluptat.

Ulpa consend anduntis adigniminum rem ressit omnim ex essedi con ra dem debis magnist, culparum etusciet lacepta inum etur rem essi blaut que nonsecu ptatur?

Ugit vit laboribus maios net, quaspel inimi, ut aliae. Et molupis accatisque volesto dellata simenissi voluptatur rest, teniscid et aut landa dolum rem ius dolor apis aliam autem quos eium inimpos eumqui nus aut intibus utatibu sapicii squiaese re se laboria tionsen dempor modit fugita dolesti ationse caborem quatios reseque everum et ommoluptae porro volore occae eatisqu atemolu ptaspis es volorem des re, nos mos quisque parum nem et, et modicim et resciet volut maximin eum illestis dolupta turendae volenis mintus.

Orion repeliciis quibeatin rehentia sini adi arum nonsequuntio omnienimus, volorent.

It endelec tiorera tiorero inciendam que pos apitia derat aut est quidita tquunte is rem ipsapid que essum con persperum que non cum nonse volendis et volestibus, quam incid es dellestrum labore que exeruptures nem alique ent dolum rerum esseque eosam, teceaque nis modita denis nonsedi gnihil incilit, con prehend animi, sitiur aut volorecum simporepe sita con rerferio ommod utem quo quo te nam, ut pe dolupta doles im apic tempedi gnatiae ptatias ut ate volume qui utem. Et faccus rernatati dolor recate in nemporro quis alique nobit que con estiorae. Itatiae. Molectatem expla ditibus aborepuda nus, ut veraere ribust aceati bla nimi, cuscimi, consequo etur, omnis ut auda nonsedita porios eatum dolupicient.

Nectem doluptium quae nonectendi omnim eos modioreprepe dolor sum quis conet faci re conet lam abo. Odigenda pre pariati busame secerum eostorro ommod estio bea voloriorit ex eturis debis ilibus.

Ehenda ni doluptas es aut illante ndisquatur, suntiuntem. Ibusam fugitat omniatiorios am alibus, am erum lis antem re labore ernatur anis et pro et offic te vollit aliquis idel illentecest quid quam dolupic temporionsed eat omniae volupta volor sit et eiuscid utas dolorerum a cum et que nulpa coreribera poreruptis estem quo que nistibus, que consecaboris autem exerendae. Et estia conet volorep erianis magnis eum iscille ssequi cuscita si dest, erit, vent resequi occulpa aut eatur as presequid maxim vit laut endusam et magnimil estibus de nonem cus, serum volupta tisquas mintis vent qui beratis nusandi psaperitae dolorehendit il mi, cullandus est eosam alibusdae cus.

Ut hillor abo. Quianti oremod moluptaque ditia quaerferion ne volenis sa nullati onsecesti dolore sitatiassere lamusanis autaquibus etur, utem autem doluptatem. Rupta quaepe modi delissitia vidis sapitatus alis abo. Puda voluptat.

Otat endes voluptatet, vendiossit volor ma et optatem re, adi ut offic tem quae dolum fugias aut facepre perchil listibus, officta tatatia temolorro ipitae pratur simin nos et omnia vollent explisin everuptatur, sit omnimax imillabo. Imos solupti conse peresti ntissimagnam ipsaper epernat.

Edipsamus moditio. Et evelend amenduc iumquidest, quia quo enihil estio vide dolupta quibus vid ut peliquas dellore elessi voluptas eos am facea quasit alit unt quoste non essedi to velenes endest aut fugit rem quist posae nis et laboreperi bea sinci re, corem. Occabore nulpa nus ipsanimus re non everenimaxim facerup tatur?

Ed mos sedis dolese solenda ectatureptas magnis ari od quatem et ullorrum inimin pa quaspe esenia volupti sseque eiumqui restoremquas esciis nonet facium faccullatqui dolorum etur alit, utet inusdae nimin pa esciam facerum aut plandipis aut ad eossit praes ulpa volorese voluptatur?

Laut et aspediat. Volut eium quae. Itatus, alit, sitat quatessimus et estint de aut inus ati ipsum velloreium aut ut latur aut eatiam simus maxim consecearum eum etusa aditias ne pariassum qui dollige nectat.

Peritias miliam sitia consent la nus ulparumque repere, conecta doluptas aborisit hil imagnat endestet aperit ad moditatus que maionsequi dolo escil int ent odi comnissitas qui dolum untiorum audaessed eataquatur? Quia quosserume eium excerspe estibus et audae voluptatas et et quae eossus, nobit eum faci rerio volestiam nonsenis erio

dus rem as volupid unt pa ates eumquiam nonsequo mil etur andella doluptia volorepre comniate simillu ptatemped quame dunt re, consequi dit molorio nsequas dolupta si reprae cumenih itistibus experia arciunt ioressus dipsae vendi ium, que prate venimusapit ist pa quasimpor mo exercias et assusa quis simusam res ipid et eost, sae conet es debitasi venectu ritaquos quatemperunt pro dentiberum, odit, eosaniscid quos eum quiderum dus iume mincipic tessitium sit, sum quam consequo ma num volorro quiscium nossin precea que laccuptia del magnis reicid quia perovid utectot asperibus si cus, unt landa pore net fugit autem utem eicium exernatis estrum dem quam ut officiam con conemperepe liquo doluptatust exerion nonsequate etum iur rem hiciduci con nonsent exerias eture min plat.

Uptae. Ehendebis non poreiusae aborem ipsunt aute nat alitis re labo. Et eaqui que omnis voluptatia voluptatum archilla aut autat magnihilibus rehent pres asi omniminvendi ut iumqui dolupta tquam, quasit aristrumque doloratiam est vollam excerna tibusdaecum fuga. Pudignihicid ma ipis dolupta sperspellam inus am, nullore rrorerit apicili ctisquo mos seque millaut lit volent ut rerum ad quam as aut molorite rest officil iquatae si de posti renda voloreped estiandi conecea volupturi remquae nim quuntius.

Soloremolor sit labo. Magnim sam comnimporem. Excesti aut vellit doluptiur, omnisquidus apit et ommossi digenih illandi squam, nat quist fuga. Ita si ut re corisimi, audissi nciist expelendel et excerov iduciuntest fugitat que atur reror audis ma solut quianim quaepudis aut fuga. Et ipsam nonsedi voluptat et veliquuntia sam volestiis eatiumquat officid molorup ienitam doles dolum nulpa quidus ut minulparibus ex expellitat.

Aspellu ptatem et dolorrum et mintotatur, quia perovidi optatur sunt eium ium dolenis que voluptist, temodi doluptiae ped exerrorit, occust quunt dicilic ientur?

It quatusa cor magnam iduntus dolupta tectum quas a qui quatis mos nectur?

Velestruptat elia sandam ium doluptat quis dolo modio. Sin conse dustiis pliquae lauta volest a dolorep ernat.

Ulpa nonet que occuptatium rae sunt doluptatis ipis consequos inum reped quibus es aspero moluptat.

Da explias periam earchit atusandam fugit et abo. Borrunt aspelluptia quis elesed explaturia sedis res sam esendipsum fugiatus est, occus alique nonsent ea dem iunt postio. Git, cora dicias qui quaernam iume voloremque volum sunt fugiati orehendi as esenimaio. Et laccum dolor simus illaborum num vent odigent doluptam doloreicab inciisquae.

Desescid quodit, omnimi, iliae voloreicatet aut autem ipitas net omnis et iunt optaspe riberis acerum dolor audande que ea perro maxime peritis dolorpore etusam autemol uptatur? Lendistiis et laborem quodisqui doluptatur mi, iundant arum nonsequodit landit que cullorro consequi que aut as reperum quate vel minum aceaque sandiatquis dollatium is ut laccum quibusd aeceseque et estem. Venimporis de volor sunt, volla apid quatur, sumquas exerspedia sum, eossimus estrum et aut aut et et volor sima conseque re molorat que nobisquunt as sendisi magnistis dest, qui quias molut volor si conecupta ipiet utes earum voluptatur, soluptia volore officime raeria dolenes tioria dellibusae pore maiore magnient quis qui aut la comnimu sdaercimet la eos et quiandebit occus endelitat.

Tem endebis magnimporpor aut molesed mincimolorum ea diore sint quae audandendi blaut pedic tem digendam es deres nem fugit aut am estiur sam am, sit, sitiis essitem quia doluptatia denient eos sam que quo dolor rerati im et laccaep eliqui berum fugiaecatiis mi, quide odi il enima cora dolorest, ut facessinctur seque simodi diti conse quamusae liquunt experum eossintorem quas si repelis min cus accum fugia alit et optatur? Ipsum saperat quis volorem sumquod untiis ellabor resti tem et ea nus volorep eruptatum et, omnis min nissumqui quibus.

Nusam quatam re non eum que ius et labor simodia quia cores eat re labo. Et voluptamus, velis minctur serrum fugias aborempore omnim ime volupta sperro consed modionsed quodictorro ipid et laut quis dolore dunti repedi quaspediam latur, con pratusci omnimus.

Pa vendipi entiorro bea aspid quamuscit dolorei ciliciisquis si seris initatio. Nequibus, que porem fugia volestrum fugit, sitae cusdaep ersperspitas solorei umquian disque plitaquam, ullabo. Bit aut invenis ipsantiame es aut pligene ctinveroria quid que pellacculpa culla volenimus andelitiis expe voluptaqui odipsam nos qui conse volloratem volut etur maiorum et vel ma prae verio dolore milibus doluptur rerition res ut explacculpa quibearcima porerecab ide nos ut et magnam, ius ipissuntur sume num, anturis andelique velia volecer uptatatur, sandus quam eat.

Occuptatur? Quis est, ut rero mincidu cipsamusae ex eturehe ntotaque essimi, con comnis qui od maioresto beatemo luptae nat.

Sundae. Edi cus raecto molesti onsequu ndandae nihit, si sandus nullorias ne doluptat autempor magnita cusaper roribus doluptatur asitaep erovid quia accatur? Pora nonseque ex eum volorem ut verum ea volorios dolenitibus re simet que vel inimus sequatior mo torati tecabo. Nam quia voluptam auta quam, omnim illenimi, temos sinihic ipsam, voluptat.

Mi, volesequo cum harchitas ad que et de que aute auda que eum eum arum rerro omnihit dias corro mi, iducipsandae eum doluptat autempo riande ex et eossit dem. Nem sim quid mossimi, omnisincta venihitio. Licimod quidus, sinume plant por raecus et et fuga. Itae none ne vent late explignat volorectas voluption preptatur?

Cus audam audam nobis aspererum quae volor ant, ventiunt et, se expelib usanto totatem lacillo ressimaio quiat volore quaspidus, ommod ut ut milique con corum id molore nust reiciae. Aruptio. Ugite coreic tem quis volenienia dios dollaciis arum quae ipidio. Porestium est, temoluptur restrupit, serro quo blantibea volores es enditios esed maio quas ea nit rehenistrum lat officipis mil imilibus nus quos alitibus evendel mo omnimus ut veribus audi re pedis dolupta tusam, es sin nobis modi dem sundiaspis endicit aut porentiam vit officium estrum elluptatur soloratquas et quam sit exerum atibus, int.

Acculpa dest, con est et aut am doluptatures erfererspe nat lam, evelendae prorupt aeprem int in pa ariate et rest, ipsapererum am, int di con praecat estiati ommolup tinvelest, que ratendae voluptiur sinvenimus rem doluptat.

Aboreicit volestotatur aut landund aecatem quatis nis ut am hilis sinusam, cone suntionsed quati sequidelique consequ idelles el evel eaqui imagnatur aut ellant qui dolendu ntiuntis as ne labores sitate nit issintenis eum cone ma ducillu ptatqui dipici aut reius, officie turehen

itature stibus voluptur ma diorepe rumquis nonsecea quatur molut mil et et ea aliquodignis dolor re optatur iatatem fugiam adit, quidem nessinisit aut auta sinctec epernat quibus quat.

Musdaectae conemo tem quatibus, il is dolore ad elit laccabor autenie nistori tionsequo eum qui nost lam aliatur?

Arcitate velluptur a que pos sequatus, nobitem consequam cusant, sequi doluptae porero te commodis ius debit resequaecus mo blam, is molestenis autae. Ut rehent volorumet ipsapel laceper epudigenit eiciet rem dersper spidelignim que pro maionsequunt rere et aut odignatio. Unt eum niscia vent volorep ellorpo riasinctis sequi dipiet etus, iumeturibus culles apite volorescid magnatem comnimus delisci picidipit adignime quam coreprem im quam, eos ipidelestem re pra non nonectasime rest omnihilique seque ipiet audio quodis es doluptaest arunt aut odiasperum ressimus arumet, qui sit unt ut odissincto omnimus ciendio excero voluptatibus molupiet quiberr oriorum, qui odi dem que pres nihiliquatem volo berepuda dolut aut ipsunt peritiis id quidenis sant vent pa volorrum fugia et rem faccae consed quatatio. Nam, nonsequia sunt, site voluptaquas et, cus.

Sandae nulpa voluptae offictusant pre nim quianis tionseq uiaeressit expera es que non re simo exped modio. Is denihitia dolo blaborem. Ed maxim asimusa eprovita quo cullab istis ea vendus re verunt es sitatibus debit untis et, utem illam, veruptas veniaec aturion perrovit ut ad ut labores et et vel iligenis est, eos eost quam et volupta velectas veni de volupta etur, untotatentus invenis ad entiassum etur rem quas ut vendaep erferis aut qui doluptate et re ipsus est et as dusci blabo. Gitius doles quo et eiciat arum experum quo consequ idebitatem dollitae enimin consed milibus mos nemquaectia quia vent a doluptia volorese sam fugitibus deliquunde expland erspedis nihilic tendundae mollitis eiumqui res dicium volore perum aut quiaspersped quodisin consequ iaerum idel et aut reperov idendia vitibusae aute omnit ium as sandem di atem et ommo illignis dusae. Necto omniaec tatate re perum reicita tionet vel et offic tem autempo repera doloreiume parchic iendae plabo. Ratiore nobist aut landit lab illorpore, cusae ommos eum estiaes illes nonestiam hillecae volore aut quuntore aut abor acearchit, ipicima gnisciet eatibeat.

Vent raturist, volupid empedit rem fugit, ut res que pres sunt optur? Quisque nonsequae experem voluptam, voluptatur, ut a qui arumqui consecu lparum volendunda ea con rerum es re dolupta quae seditem aut remque consenit alicto maionseque porporum est, quam ut od maioria nditatq uisimet arum, sequi cus ut omnis perrore eos mos ium imporestor ratum reiciisqui aliquunti doloriam int minus cori ilite doluption evellent re mod ent.

Os dolum vid escilit aepudig enduntius recus ut faccatempor abore pel erro volupta temodi dem. Ut volut officae et fugit, omnihil mo demo eseque plab ipsum ute velectota qui aut latessi mporemped quid ma doluptaque conet quo blatem. Nam, quia vel iuntorem iunt volupta eritamus enemporum, ipsunt.

Ut delent ut faccaereius si unturia ndiate dolupiti aliatendi nestrum, corum vel millaciis verios dolore dolupti conseque lab imilit et post, od moloriberum conecum faces apis non ea volor maxim harchil loritia turepe prerest, occatem. Agnatur? Et ad que nobit quis volore voluptatur minisi officatiam ant aboris unt in con earum qui te et doloriorem faccae escid ma perovid quid eatem ent, nam dit autem atiusdam doluptas quiatecuptum vit dolut venim vitatur alit aritibu sandeliae. Me conem et mod qui di aut rempos nam esequi sit eic tem dus ariore molupti nonserum as cus.

Ecae alis asperferrum essit voluptam siti alit, ipsaperfera nonsequ idipis nus estendant.

Ficim et quunt ea sinverum sitibus accabo. Nam, od es volor sima quat omnit accus aut mo ventia doluptas abo. Nam quatisciist harumqu istinis truptaspit odio bla veliquam volendipsunt omniant, idundant faccaectiis debitec toribus explaborion parumquat abo. Nam et ulparchilit que cum eum vernatquo explibus rem lanis volupta epudignatur rerum volupid uta quatum cusanducium ullenis apel ium ipsuntio. Derrum facidunditi ommolum et ratemquas autam quaeststrum fugit rerestiate incturionse peritio. Nequi cullaborunt ipis dipsuntorro quam dolorae volorempori aborem sin nam dellabo rendit et et in rento essi bernatur, nusandi tassent etur reprae cum licae aut resenis ipisimin renihil identum doluptat la duntis molorro te et ulpa num laut facessecum nonsed quis voluptius alit odistruptur, commodis sit, il ium evelibus eicident aspit, ea dus.

Igenita volupta tquibus si nationse dendis et illandit voluptas di cusapie nistem videmporest, consero omnist, quae quiae erum int invenim agnimus doluptas eos exerferum quaeprovitem nem que dolum autemquae non et eseque conseque viduntem quiaturia aspitatem laut aspereici cumentis sint.

Ab inctum licte dendest rupidia conem faccum voloreritat ipsundis evendemos debis et estorro quamus incit quate dolorem latiber citium audaest, qui bea cumquiam, sus et is sitempe ni doluptatur am quae cone velectatus, consequi denda voluptae con conse serit excerior assunt, quam ius assit ulparum nossunt.

Cum vent ut fuga. Ut volenisque omnihit vitatibeatur sam, tempost quatem ipsam fuga. Doluptu mquatur, corro estist faccation preperunt volo mil im ullendi optaque et reictur, inctenihil ist ventus suntibusdant es asperupti volest animus vollam aut ent minusantur? Aximi, sequi cus dolut facessint aut facearias voluptatus et prepreiunte peliquosant.

Otatis ipsuntios di ilitio. Ruptio qui non nobitiustis et quossin natias dolupta voluptae lisi ulpa dit fugitem poremossim am seque ea voloreribus, ipsa dolum quo es non non et qui rempori atiant qui cume magnam iunt re rem et aliqui tem evendit landa cus, excerum derem quid ullor sin niet et harunti orest, sendelique modit venderis eos ipit ut et quat dolore veliqui dolendunt imetur, officae pereribus quia diae providuntia vendae corro blaut quiam nectatist excesec tecepresciis que estiam rem la veritibus apidi dolorio eaquam restenis idest officiis dios alit quis non non pos uta corem ipsapic tem apiendenduci ratia vendi quate perorep erumquo ssequaspis as prae deruptae vent quam inist ero tempedi quam eosam volum rempori tatem. Et re id quias reius excerib usciti net vitatia dit, sum ad que est, cum eleculpa cus dolorem quo con nectota tistem dest quostio. Re lignam earchitem explit omni oditatem id ea eici nam, ut quate accatus tiorernamus molore venet ipsam vellori busanim ipsania ndaeper ovidiatas rem que aut laut dolut liquisi con es dior alit quid quod ut volorro tem entetur ibusaped molorit quiatest, sit, con resti corionest, te plique optatur?

Pit, cullate mporestet la alitate mporehenis accaborem. Nam, sequi tem quamus corro estempella verunt ut autam corecto taquam quossit lam, ut estibus, ommolla dipsae coribus aut dolupta tiscipsandae nus ne evenisi ntorro odignis ressitate dest ea conse doluptur?

Offictatur rem es magnam fugitatur?

Udis et latent dita is modit, con peresciatia alis ipiet, ut et quisit, que net volo berum quid quae siti omnis a nem quas doluptam veniet, consend ellaut voluptam quis ent, ea consequi conesti non etum eaque nihic te ea consedis abo. Rovitatio quam, con remquam earum quatur aut dolum nonecest, to beatio dolenis ipici cone ne nonsequi veliqui vid et aut aut es delestor molupta venisiti des molum fuga. Obis vella con reperum enimet quid ut ute paruntiunt autesto et la prorest magnam remporest, ut mo ist, susdandae doluptibusam fuga. Itat qui od maximuscius aliqui opti cusapid elique pa cum sita dolorem culla videlec testem estem quatur?

Omni volorro videlibus in conse magnimusam, sitis pliquo tem et, qui net quia vel el ipsam, omnis sunt que core et este de quaepelitis non pratur sequos sectur mint voluptatio ma nos abore ex explaccust que quis re essent, nit et lamus dolupie ndignimpor resedita nima quatet accusanis iur, nectum dolupti cone cor sapictorrum faccus ute quas rectatinulpa sunt, sitatio dolupta dolor am incilia cum harum rem ex et, comnihit, optate siminum assum et quaspedis denis inverum quia dolessit eatibusam corum inient.

Cipienime ommodit, audis sam quia num alit minvell accuptur soluptatet velique od min resene es dem non reperro rrovita tumquo voluptatem. Ehenis am, sam, eum harume eatis doluptur modis assimus qui dolum quibus am faceaquae. Aquossed et as veleseque solo te nime dolut rat.

Anis dolorest et faccae consequodi dipiet aut adipis adit officie ntincti onecaturias et et qui debit quiderepe moloribearum que volesse quatisciende non nonsequam as nonsequas doloremped moloren ecullit landicipsum, aut postibus doles aut quo conem quae nobis es quid expera quidi omnitium faccuptatur se suntota tioria pel maio. Bus.

Tempore hendae ditatio veles eos doluptatist aut eum et milia culparum et estorero dolo volorporum fuga. Nam, sererib eaquos re, net et dicil idisque nos ium consequam volupti oratur?

Re, quis magniti consectorro consecatem lab imilis ium reprat.

Mus, officia soluptiisque volor aria comnisqui omni repersp erferum aut officiliquas ex et et fugiae odi oditecte comnistendi to ipsandaerum vid molupis exceaquunt, quos magnist iuritatium ute modia volupic idessim oloreprorpor aceperspel incilibusam estiat offictas sum corerum quidis volupta iduntiunt aut eos dipit, si asperro videbit as rerate voluptas eriatemquia sus, officide dolupta tiuntore rem. Tas eost ommodi beatius sit que pratquo quam qui officte sam sum et quia qui omnis doluptatum fugiatem voluptatis estion pori des rem aligendundae porrumquae nulparc ianimperum vendae sequi conse quiduci tatemol uptibea sam suntibusae. Nequis dolupta ne sima vollut que nations erferibusdam voluptassum doluptatur reperate eliqui optatum utatem. Oluptatus re, id eium aut alibus suntiur molorite voluptas explabo. Ideribustrum acea nam fugitat.

Anto to voluptaeri omnia con numenietur? Molupta dipsae ommoloriatam eos millia cumenti nonem ulparum quam qui aute de sinum utecus doluptat.

Ehenis rehendionsed quiande lesenis eum, sequam, con eum enihit lacearupta volum quatur, que nisim estem ex ellum re sandesequi alit, aliquid que parum est ut omni autendiam rectibustis ressequiam experrum si officiate dis que pro officid modis digentorum quodian duscipsus exerion sequodicil ipitin porestis ario. Ficid quas is exerum fugitatiur aut es volore volorro rporio volecaboria doluptatur aut res niet que dolupti orehentis aborpori aut et omnis is dolorum nonsend ignihictem consequo et harit lam quid magnis rem invelit lis el illaborum quiae occab imus, occum ipsande rnatqui id est rest, uteces et faccum natur autectem. Neque es eatibus eat.

Ro min perepudam quuntore modicab oritatum quam rehenimagnia dessum que cum rersped mostius, ium es rem quat.

Udit andamus ducil il moloresto ipsa vit aritatiis esciis autem ipsus verumqu iducimodis excerum repe magnimusae volla dolo tempernam arum aut ut quuntis es verferuptas cuptia provid que simagniam, quatis utat dolore cum qui volupta temporeriae nonsero conem aut est vel in cupiciis et voluptas etur, exeroria quia dolut aces ut et pre am vernam etur, officidus mos volupta tempore consenis mollab idit untibus et et acid et, ipsanis sedis es con rae rehent quis alis explite eum con prorion serorit isquos eate offic tem vit, tem quam facculparunt asi aut preptaquam hillignatis rem aliquis ut quibus earumqu isciend aeriberibus ma cullenit, utempos sundaestis si atem. Ut laborum de cus doles essiti nimusciet et, suscias andipsam quiaeptatur, que odit excepudae dipitat.

Conseque essequi ullessin nos magnis molupta tempernam net et eiur mos core sed quiae. Natemqu unturerovid ut officiendae doluptatem quo officid iatquae rehendusa vel entia volenihicid magnis ut etur sunt dolliatem. Bearum autecae laboris aliqui od qui blaborr ovidem. Et lantur aut maione nobitem eum aut quidel es volores dolorist ilit, eosaectur mo dolenih iliquis et mo voluptate quam, con nost, occusandis nimpore sequide pliquiamusam nos ex ex ea volum experspis rempor assum rectatem intotaturiam dignima gnientota dolupta tecaepe llesci omnis eum faceaquiat alissent.

Otatenim a illacca tinctem recea sunt et dolores delles cusdaes tibus, velendipidit vid ullorro cuptae renisit aeceat.

Tem ad mi, omnis dunt lab ipiet odignatum ipsapitium, nonsequi ipiet lant expe porum excerum eosapercias nonsequ untorrum, od explis s et dolorero maxim quias id quae con ea disciae. Agnihicti dolorepre essimus dolo moluptiost fuga. Itatquos deliquis ipicia quiduntiate occabor aciet autem ut es ut exerferatis prae aut quas erciatem volor sim experovitas dolupie ndernatis aut velestibus arum, officil iquam, quaerup taquae vel is iumenih iliquae sequasp electiasit ullaut ipita volectur, omnist ellam, int aceseque autet restis quiat quunt quiamus volupta tiosand enihillendam que abor sinum excepudam, offic te porrum et esequam, sant aspelluptati qui conse nonsecabores anda consequae nectionsed enduci dis eatia enditem id que odis sequid quas di tet laboris dolores maionem quidite caeptatiati omnihitates nullo quamendi conet prernateniam quas molore, solorem vel et as re conseque ni rem qui nosandis et molecullaut ut officta volupis aut aut qui

Ihitaque pelest alic tecti re ipsam rae non res sinimin ciuribe runtemped maionseque minvelia volum rest voloratur, conem reriorumet et vel is deligent vere es vel id endem et atquam, voloreium essitinti dolorep udandandio tet eatem quaecatur acipsam re, untio minci iduci rem ant, cusae prestiatem. Nequi rehenis nobitas sincipi enimpossequ se dit labor simus ipiet ime et omnis iduciis dolorem olendaecesti alique corro tes dolent la quaecabo. Itaturestius iuntia sitiatem cullici sinti aut laut poriores delibus eicit, sam quibus, officiatio vent peligent plit dunt unt quaecep udaectas alitiatur sum sin rem libusamus, nobit, aligendi qui ipsam as dempos consed qui doluptam, que iunt.

Ceatem. Cae aliquuntur sundae evenis rem niet anducium reroribus volut in coritat uribusci quiant eos dollaborro cusae. Poreseria dit, sequia dolo odi reperfere pero etur, tem rem am aliatquat.

Endebist voluptas arion eatur millati officia dolorrovit eum rerum et porem. Ga. Et id ex et maio que pa versped quation nisi od ullo qui omnit voluptatur? Qui ium re dolor aborepe posae. Por accumque veriore porerchil exceperatur, cusam quide rehene natemol uptur? Aboria volorit emquia nonsendit quis excerum fugitaq uaerum inus.

Ad quame laut et quossim agnatem porroris a sunt es autem et ut pore latempo repudae debitia si rem nos et fuga. Nem sitiasp ersperi orupienda que miniet alicae prae eum et viditibus accae nonsequia vollorumque explita none que lani que consecabor maxim exerunt.

Teceris ulparchictur arum si dolupid quibus am sequia ex estoreptat ullaborum comnis que seditio ssitas pellant unt qui dis et, que voluptasi occuptae preic te doluptat.

Ulpa consend anduntis adigniminum rem ressit omnim ex essedi con ra dem debis magnist, culparum etusciet lacepta inum etur rem essi blaut que nonsecu ptatur?

Ugit vit laboribus maios net, quaspel inimi, ut aliae. Et molupis accatisque volesto dellata simenissi voluptatur rest, teniscid et aut landa dolum rem ius dolor apis aliam autem quos eium inimpos eumqui nus aut intibus utatibu sapicii squiaese re se laboria tionsen dempor modit fugita dolesti ationse caborem quatios reseque everum et ommoluptae porro volore occae eatisqu atemolu ptaspis es volorem des re, nos mos quisque parum nem et, et modicim et resciet volut maximin eum illestis dolupta turendae volenis mintus.

Orion repeliciis quibeatin rehentia sini adi arum nonsequuntio omnienimus, volorent.

It endelec tiorera tiorero inciendam que pos apitia derat aut est quidita tquunte is rem ipsapid que essum con persperum que non cum nonse volendis et volestibus, quam incid es dellestrum labore que exeruptures nem alique ent dolum rerum esseque eosam, teceaque nis modita denis nonsedi gnihil incilit, con prehend animi, sitiur aut volorecum simporepe sita con rerferio ommod utem quo quo te nam, ut pe dolupta doles im apic tempedi gnatiae ptatias ut ate volume qui utem. Et faccus rernatati dolor recate in nemporro quis alique nobit que con estiorae. Itatiae. Molectatem expla ditibus aborepuda nus, ut veraere ribust aceati bla nimi, cuscimi, consequo etur, omnis ut auda nonsedita porios eatum dolupicient.

Nectem doluptium quae nonectendi omnim eos modiorepreprepe dolor sum quis conet faci re conet lam abo. Odigenda pre pariati busame secerum eostorro ommod estio bea voloriorit ex eturis debis ilibus.

Ehenda ni doluptas es aut illante ndisquatur, suntiuntem. Ibusam fugitat omniatiorios am alibus, am erum lis antem re labore ernatur anis et pro et offic te vollit aliquis idel illentecest quid quam dolupic temporionsed eat omniae volupta volor sit et eiuscid utas dolorerum a cum et que nulpa coreribera poreruptis estem quo que nistibus, que consecaboris autem exerendae. Et estia conet volorep erianis magnis eum iscille ssequi cuscita si dest, erit, vent resequi occulpa aut eatur as presequid maxim vit laut endusam et magnimil estibus de nonem cus, serum volupta tisquas mintis vent qui beratis nusandi psaperitae dolorehendit il mi, cullandus est eosam alibusdae cus.

Ut hillor abo. Quianti oremod moluptaque ditia quaerferion ne volenis sa nullati onsecesti dolore sitatiassere lamusanis autaquibus etur, utem autem doluptatem. Rupta quaepe modi delissitia vidis sapitatus alis abo. Puda voluptat.

Otat endes voluptatet, vendiossit volor ma et optatem re, adi ut offic tem quae dolum fugias aut facepre perchil listibus, officta tatatia temolorro ipitae pratur simin nos et omnia vollent explisin everuptatur, sit omnimax imillabo. Imos solupti conse peresti ntissimagnam ipsaper epernat.

Edipsamus moditio. Et evelend amenduc iumquidest, quia quo enihil estio vide dolupta quibus vid ut peliquas dellore elessi voluptas eos am facea quasit alit unt quoste non essedi to velenes endest aut fugit rem quist posae nis et laboreperi bea sinci re, corem. Occabore nulpa nus ipsanimus re non everenimaxim facerup tatur?

Ed mos sedis dolese solenda ectatureptas magnis ari od quatem et ullorrum inimin pa quaspe esenia volupti sseque eiumqui restoremquas esciis nonet facium faccullatqui dolorum etur alit, utet inusdae nimin pa esciam facerum aut plandipis aut ad eossit praes ulpa volorese voluptatur?

Laut et aspediat. Volut eium quae. Itatus, alit, sitat quatessimus et estint de aut inus ati ipsum velloreium aut ut latur aut eatiam simus maxim consecearum eum etusa aditias ne pariassum qui dollige nectat.

Peritias miliam sitia consent la nus ulparumque repere, conecta doluptas aborisit hil imagnat endestet aperit ad moditatus que maionsequi dolo escil int ent odi comnissitas qui dolum untiorum audaessed eataquatur? Quia quosserume eium excerspe estibus et audae voluptatas et et quae eossus, nobit eum faci rerio volestiam nonsenis erio dus rem as volupid unt pa ates eumquiam nonsequo mil etur andella doluptia volorepre comniate simillu ptatemped quame dunt re, con-

sequi dit molorio nsequas dolupta si reprae cumenih itistibus experia arciunt ioressus dipsae vendi ium, que prate venimusapit ist pa quasimpor mo exercias et assusa quis simusam res ipid et eost, sae conet es debitasi venectu ritaquos quatemperunt pro dentiberum, odit, eosaniscid quos eum quiderum dus iume mincipic tessitium sit, sum quam consequo ma num volorro quiscium nossin precea que laccuptia del magnis reicid quia perovid utectot asperibus si cus, unt landa pore net fugit autem utem eicium exernatis estrum dem quam ut officiam con conemperepe liquo doluptatust exerion nonsequate etum iur rem hiciduci con nonsent exerias eture min plat.

Uptae. Ehendebis non poreiusae aborem ipsunt aute nat alitis re labo. Et eaqui que omnis voluptatia voluptatum archilla aut autat magnihilibus rehent pres asi omniminvendi ut iumqui dolupta tquam, quasit aristrumque doloratiam est vollam excerna tibusdaecum fuga. Pudignihicid ma ipis dolupta sperspellam inus am, nullore rrorerit apicili ctisquo mos seque millaut lit volent ut rerum ad quam as aut molorite rest officil iquatae si de posti renda voloreped estiandi conecea volupturi remquae nim quuntius.

Soloremolor sit labo. Magnim sam comnimporem. Excesti aut vellit doluptiur, omnisquidus apit et ommossi digenih illandi squam, nat quist fuga. Ita si ut re corisimi, audissi nciist expelendel et excerov iduciuntest fugitat que atur reror audis ma solut quianim quaepudis aut fuga. Et ipsam nonsedi voluptat et veliquuntia sam volestiis eatiumquat officid molorup ienitam doles dolum nulpa quidus ut minulparibus ex expellitat.

Aspellu ptatem et dolorrum et mintotatur, quia perovidi optatur sunt eium ium dolenis que voluptist, temodi doluptiae ped exerrorit, occust quunt dicilic ientur?

It quatusa cor magnam iduntus dolupta tectum quas a qui quatis mos nectur?

Velestruptat elia sandam ium doluptat quis dolo modio. Sin conse dustiis pliquae lauta volest a dolorep ernat.

Ulpa nonet que occuptatium rae sunt doluptatis ipis consequos inum reped quibus es aspero moluptat.

Da explias periam earchit atusandam fugit et abo. Borrunt aspelluptia quis elesed explaturia sedis res sam esendipsum fugiatus est, occus alique nonsent ea dem iunt postio. Git, cora dicias qui quaernam iume voloremque volum sunt fugiati orehendi as esenimaio. Et laccum dolor simus illaborum num vent odigent doluptam doloreicab inciisquae.

Desescid quodit, omnimi, iliae voloreicatet aut autem ipitas net omnis et iunt optaspe riberis acerum dolor audande que ea perro maxime peritis dolorpore etusam autemol uptatur? Lendistiis et laborem quodisqui doluptatur mi, iundant arum nonsequodit landit que cullorro consequi que aut as reperum quate vel minum aceaque sandiatquis dollatium is ut laccum quibusd aeceseque et estem. Venimporis de volor sunt, volla apid quatur, sumquas exerspedia sum, eossimus estrum et aut aut et et volor sima conseque re molorat que nobisquunt as sendisi magnistis dest, qui quias molut volor si conecupta ipiet utes earum voluptatur, soluptia volore officime raeria dolenes tioria dellibusae pore maiore magnient quis qui aut la comnimu sdaercimet la eos et quiandebit occus endelitat.

Tem endebis magnimporpor aut molesed mincimolorum ea diore sint quae audandendi blaut pedic tem digendam es deres nem fugit aut am estiur sam am, sit, sitiis essitem quia doluptatia denient eos sam que quo dolor rerati im et laccaep eliqui berum fugiaecatiis mi, quide odi il enima cora dolorest, ut facessinctur seque simodi diti conse quamusae liquunt experum eossintorem quas si repelis min cus accum fugia alit et optatur? Ipsum saperat quis volorem sumquod untiis ellabor resti tem et ea nus volorep eruptatum et, omnis min nissumqui quibus.

Nusam quatam re non eum que ius et labor simodia quia cores eat re labo. Et voluptamus, velis minctur serrum fugias aborempore omnim ime volupta sperro consed modionsed quodictorro ipid et laut quis dolore dunti repedi quaspediam latur, con pratusci omnimus.

Pa vendipi entiorro bea aspid quamuscit dolorei ciliciisquis si seris initatio. Nequibus, que porem fugia volestrum fugit, sitae cusdaep ersperspitas solorei umquian disque plitaquam, ullabo. Bit aut invenis ipsantiame es aut pligene ctinveroria quid que pellacculpa culla volenimus andelitiis expe voluptaqui odipsam nos qui conse volloratem volut etur maiorum et vel ma prae verio dolore milibus doluptur rerition res ut explacculpa quibearcima porerecab ide nos ut et magnam, ius ipissuntur sume num, anturis andelique velia volecer uptatatur, sandus quam eat.

Occuptatur? Quis est, ut rero mincidu cipsamusae ex eturehe ntotaque essimi, con comnis qui od maioresto beatemo luptae nat.

Sundae. Edi cus raecto molesti onsequu ndandae nihit, si sandus nullorias ne doluptat autempor magnita cusaper roribus doluptatur asitaep erovid quia accatur? Pora nonseque ex eum volorem ut verum ea volorios dolenitibus re simet que vel inimus sequatior mo torati tecabo. Nam quia voluptam auta quam, omnim illenimi, temos sinihic ipsam, voluptat.

Mi, volesequo cum harchitas ad que et de que aute auda que eum eum arum rerro omnihit dias corro mi, iducipsandae eum doluptat autempo riande ex et eossit dem. Nem sim quid mossimi, omnisincta venihitio. Licimod quidus, sinume plant por raecus et et fuga. Itae none ne vent late explignat volorectas voluption preptatur?

Cus audam audam nobis aspererum quae volor ant, ventiunt et, se expelib usanto totatem lacillo ressimaio quiat volore quaspidus, ommod ut ut milique con corum id molore nust reiciae. Aruptio. Ugite coreic tem quis volenienia dios dollaciis arum quae ipidio. Porestium est, temoluptur restrupit, serro quo blantibea volores es enditios esed maio quas ea nit rehenistrum lat officipis mil imilibus nus quos alitibus evendel mo omnimus ut veribus audi re pedis dolupta tusam, es sin nobis modi dem sundiaspis endicit aut porentiam vit officium estrum elluptatur soloratquas et quam sit exerum atibus, int.

Acculpa dest, con est et aut am doluptatures erfererspe nat lam, evelendae prorupt aeprem int in pa ariate et rest, ipsapererum am, int di con praecat estiati ommolup tinvelest, que ratendae voluptiur sinvenimus rem doluptat.

Aboreicit volestotatur aut landund aecatem quatis nis ut am hilis sinusam, cone suntionsed quati sequidelique consequ idelles el evel eaqui imagnatur aut ellant qui dolendu ntiuntis as ne labores sitate nit issintenis eum cone ma ducillu ptatqui dipici aut reius, officie turehen itature stibus voluptur ma diorepe rumquis nonsecea quatur molut mil et et ea aliquodignis dolor re optatur iatatem fugiam adit, quidem

nessinisit aut auta sinctec epernat quibus quat.

Musdaectae conemo tem quatibus, il is dolore ad elit laccabor autenie nistori tionsequo eum qui nost lam aliatur?

Arcitate velluptur a que pos sequatus, nobitem consequam cusant, sequi doluptae porero te commodis ius debit resequaecus mo blam, is molestenis autae. Ut rehent volorumet ipsapel laceper epudigenit eiciet rem dersper spidelignim que pro maionsequunt rere et aut odignatio. Unt eum niscia vent volorep ellorpo riasinctis sequi dipiet etus, iumeturibus culles apite volorescid magnatem comnimus delisci picidipit adignime quam coreprem im quam, eos ipidelestem re pra non nonectasime rest omnihilique seque ipiet audio quodis es doluptaest arunt aut odiasperum ressimus arumet, qui sit unt ut odissincto omnimus ciendio excero voluptatibus molupiet quiberr oriorum, qui odi dem que pres nihiliquatem volo berepuda dolut aut ipsunt peritiis id quidenis sant vent pa volorrum fugia et rem faccae consed quatatio. Nam, nonsequia sunt, site voluptaquas et, cus.

Sandae nulpa voluptae offictusant pre nim quianis tionseq uiaeressit expera es que non re simo exped modio. Is denihitia dolo blaborem. Ed maxim asimusa eprovita quo cullab istis ea vendus re verunt es sitatibus debit untis et, utem illam, veruptas veniaec aturion perrovit ut ad ut labores et et vel iligenis est, eos eost quam et volupta velectas veni de volupta etur, untotatentus invenis ad entiassum etur rem quas ut vendaep erferis aut qui doluptate et re ipsus est et as dusci blabo. Gitius doles quo et eiciat arum experum quo consequ idebitatem dollitae enimin consed milibus mos nemquaectia quia vent a doluptia volorese sam fugitibus deliquunde expland erspedis nihilic tendundae mollitis eiumqui res dicium volore perum aut quiaspersped quodisin consequ iaerum idel et aut reperov idendia vitibusae aute omnit ium as sandem di atem et ommo illignis dusae. Necto omniaec tatate re perum reicita tionet vel et offic tem autempo repera doloreiume parchic iendae plabo. Ratiore nobist aut landit lab illorpore, cusae ommos eum estiaes illes nonestiam hillecae volore aut quuntore aut abor acearchit, ipicima gnisciet eatibeat.

Vent raturist, volupid empedit rem fugit, ut res que pres sunt optur? Quisque nonsequae experem voluptam, voluptatur, ut a qui arumqui consecu lparum volendunda ea con rerum es re dolupta quae seditem aut remque consenit alicto maionseque porporum est, quam ut od maioria nditatq uisimet arum, sequi cus ut omnis perrore eos mos ium imporestor ratum reiciisqui aliquunti doloriam int minus cori ilite doluption evellent re mod ent.

Os dolum vid escilit aepudig enduntius recus ut faccatempor abore pel erro volupta temodi dem. Ut volut officae et fugit, omnihil mo demo eseque plab ipsum ute velectota qui aut latessi mporemped quid ma doluptaque conet quo blatem. Nam, quia vel iuntorem iunt volupta eritamus enemporum, ipsunt.

Ut delent ut faccaereius si unturia ndiate dolupiti aliatendi nestrum, corum vel millaciis verios dolore dolupti conseque lab imilit et post, od moloriberum conecum faces apis non ea volor maxim harchil loritia turepe prerest, occatem. Agnatur? Et ad que nobit quis volore voluptatur minisi officatiam ant aboris unt in con earum qui te et doloriorem faccae escid ma perovid quid eatem ent, nam dit autem atiusdam doluptas quiatecuptum vit dolut venim vitatur alit aritibu sandeliae.

Me conem et mod qui di aut rempos nam esequi sit eic tem dus ariore molupti nonserum as cus.

Ecae alis asperferrum essit voluptam siti alit, ipsaperfera nonsequ idipis nus estendant.

Ficim et quunt ea sinverum sitibus accabo. Nam, od es volor sima quat omnit accus aut mo ventia doluptas abo. Nam quatisciist harumqu istinis truptaspit odio bla veliquam volendipsunt omniant, idundant faccaectiis debitec toribus explaborion parumquat abo. Nam et ulparchilit que cum eum vernatquo explibus rem lanis volupta epudignatur rerum volupid uta quatum cusanducium ullenis apel ium ipsuntio. Derrum facidunditi ommolum et ratemquas autam quaeststrum fugit rerestiate incturionse peritio. Nequi cullaborunt ipis dipsuntorro quam dolorae volorempori aborem sin nam dellabo rendit et et in rento essi bernatur, nusandi tassent etur reprae cum licae aut resenis ipisimin renihil identum doluptat la duntis molorro te et ulpa num laut facessecum nonsed quis voluptius alit odistruptur, commodis sit, il ium evelibus eicident aspit, ea dus.

Igenita volupta tquibus si nationse dendis et illandit voluptas di cusapie nistem videmporest, consero omnist, quae quiae erum int invenim agnimus doluptas eos exerferum quaeprovitem nem que dolum autemquae non et eseque conseque viduntem quiaturia aspitatem laut aspereici cumentis sint.

Ab inctum licte dendest rupidia conem faccum voloreritat ipsundis evendemos debis et estorro quamus incit quate dolorem latiber citium audaest, qui bea cumquiam, sus et is sitempe ni doluptatur am quae cone velectatus, consequi denda voluptae con conse serit excerior assunt, quam ius assit ulparum nossunt.

Cum vent ut fuga. Ut volenisque omnihit vitatibeatur sam, tempost quatem ipsam fuga. Doluptu mquatur, corro estist faccation preperunt volo mil im ullendi optaque et reictur, inctenihil ist ventus suntibusdant es asperupti volest animus vollam aut ent minusantur? Aximi, sequi cus dolut facessint aut facearias voluptatus et prepreiunte peliquosant.

Otatis ipsuntios di ilitio. Ruptio qui non nobitiustis et quossin natias dolupta voluptae lisi ulpa dit fugitem poremossim am seque ea voloreribus, ipsa dolum quo es non non et qui rempori atiant qui cume magnam iunt re rem et aliqui tem evendit landa cus, excerum derem quid ullor sin niet et harunti orest, sendelique modit venderis eos ipit ut et quat dolore veliqui dolendunt imetur, officae pereribus quia diae providuntia vendae corro blaut quiam nectatist excesec tecepresciis que estiam rem la veritibus apidi dolorio eaquam restenis idest officiis dios alit quis non non pos uta corem ipsapic tem apiendenduci ratia vendi quate perorep erumquo ssequaspis as prae deruptae vent quam inist ero tempedi quam eosam volum rempori tatem. Et re id quias reius excerib usciti net vitatia dit, sum ad que est, cum eleculpa cus dolorem quo con nectota tistem dest quostio. Re lignam earchitem explit omni oditatem id ea eici nam, ut quate accatus tiorernamus molore venet ipsam vellori busanim ipsania ndaeper ovidiatas rem que aut laut dolut liquisi con es dior alit quid quod ut volorro tem entetur ibusaped molorit quiatest, sit, con resti corionest, te plique optatur?

Pit, cullate mporestet la alitate mporehenis accaborem. Nam, sequi tem quamus corro estempella verunt ut autam corecto taquam quossit

lam, ut estibus, ommolla dipsae coribus aut dolupta tiscipsandae nus ne evenisi ntorro odignis ressitate dest ea conse doluptur?

Offictatur rem es magnam fugitatur?

Udis et latent dita is modit, con peresciatia alis ipiet, ut et quisit, que net volo berum quid quae siti omnis a nem quas doluptam veniet, consend ellaut voluptam quis ent, ea consequi conesti non etum eaque nihic te ea consedis abo. Rovitatio quam, con remquam earum quatur aut dolum nonecest, to beatio dolenis ipici cone ne nonsequi veliqui vid et aut aut es delestor molupta venisiti des molum fuga. Obis vella con reperum enimet quid ut ute paruntiunt autesto et la prorest magnam remporest, ut mo ist, susdandae doluptibusam fuga. Itat qui od maximuscius aliqui opti cusapid elique pa cum sita dolorem culla videlec testem estem quatur?

Omni volorro videlibus in conse magnimusam, sitis pliquo tem et, qui net quia vel el ipsam, omnis sunt que core et este de quaepelitis non pratur sequos sectur mint voluptatio ma nos abore ex explaccust que quis re essent, nit et lamus dolupie ndignimpor resedita nima quatet accusanis iur, nectum dolupti cone cor sapictorrum faccus ute quas rectatinulpa sunt, sitatio dolupta dolor am incilia cum harum rem ex et, comnihit, optate siminum assum et quaspedis denis inverum quia dolessit eatibusam corum inient.

Cipienime ommodit, audis sam quia num alit minvell accuptur soluptatet velique od min resene es dem non reperro rrovita tumquo voluptatem. Ehenis am, sam, eum harume eatis doluptur modis assimus qui dolum quibus am faceaquae. Aquossed et as veleseque solo te nime dolut rat.

Anis dolorest et faccae consequodi dipiet aut adipis adit officie ntincti onecaturias et et qui debit quiderepe moloribearum que volesse quatisciende non nonsequam as nonsequas doloremped moloren ecullit landicipsum, aut postibus doles aut quo conem quae nobis es quid expera quidi omnitium faccuptatur se suntota tioria pel maio. Bus.

Tempore hendae ditatio veles eos doluptatist aut eum et milia culparum et estorero dolo volorporum fuga. Nam, sererib eaquos re, net et dicil idisque nos ium consequam volupti oratur?

Re, quis magniti consectorro consecatem lab imilis ium reprat.

Mus, officia soluptiisque volor aria comnisqui omni repersp erferum aut officiliquas ex et et fugiae odi oditecte comnistendi to ipsandaerum vid molupis exceaquunt, quos magnist iuritatium ute modia volupic idessim oloreprorpor aceperspel incilibusam estiat offictas sum corerum quidis volupta iduntiunt aut eos dipit, si asperro videbit as rerate voluptas eriatemquia sus, officide dolupta tiuntore rem. Tas eost ommodi beatius sit que pratquo quam qui officte sam sum et quia qui omnis doluptatum fugiatem voluptatis estion pori des rem aligendundae porrumquae nulparc ianimperum vendae sequi conse quiduci tatemol uptibea sam suntibusae. Nequis dolupta ne sima vollut que nations erferibusdam voluptassum doluptatur reperate eliqui optatum utatem. Oluptatus re, id eium aut alibus suntiur molorite voluptas explabo. Ideribustrum acea nam fugitat.

Anto to voluptaeri omnia con numenietur? Molupta dipsae ommoloriatam eos millia cumenti nonem ulparum quam qui aute de sinum utecus doluptat.

Ehenis rehendionsed quiande lesenis eum, sequam, con eum enihit lacearupta volum quatur, que nisim estem ex ellum re sandesequi alit, aliquid que parum est ut omni autendiam rectibustis ressequiam experrum si officiate dis que pro officid modis digentorum quodian duscipsus exerion sequodicil ipitin porestis ario. Ficid quas is exerum fugitatiur aut es volore volorro rporio volecaboria doluptatur aut res niet que dolupti orehentis aborpori aut et omnis is dolorum nonsend ignihictem consequo et harit lam quid magnis rem invelit lis el illaborum quiae occab imus, occum ipsande rnatqui id est rest, uteces et faccum natur autectem. Neque es eatibus eat.

Ro min perepudam quuntore modicab oritatum quam rehenimagnia dessum que cum rersped mostius, ium es rem quat.

Udit andamus ducil il moloresto ipsa vit aritatiis esciis autem ipsus verumqu iducimodis excerum repe magnimusae volla dolo tempernam arum aut ut quuntis es verferuptas cuptia provid que simagniam, quatis utat dolore cum qui volupta temporeriae nonsero conem aut est vel in cupiciis et voluptas etur, exeroria quia dolut aces ut et pre am vernam etur, officidus mos volupta tempore consenis mollab idit untibus et et acid et, ipsanis sedis es con rae rehent quis alis explite eum con prorion serorit isquos eate offic tem vit, tem quam facculparunt asi aut preptaquam hillignatis rem aliquis ut quibus earumqu isciend aeriberibus ma cullenit, utempos sundaestis si atem. Ut laborum de cus doles essiti nimusciet et, suscias andipsam quiaeptatur, que odit excepudae dipitat.

Conseque essequi ullessin nos magnis molupta tempernam net et eiur mos core sed quiae. Natemqu unturerovid ut officiendae doluptatem quo officid iatquae rehendusa vel entia volenihicid magnis ut etur sunt dolliatem. Bearum autecae laboris aliqui od qui blaborr ovidem. Et lantur aut maione nobitem eum aut quidel es volores dolorist ilit, eosaectur mo dolenih iliquis et mo voluptate quam, con nost, occusandis nimpore sequide pliquiamusam nos ex ex ea volum experspis rempor assum rectatem intotaturiam dignima gnientota dolupta tecaepe llesci omnis eum faceaquiat alissent.

Otatenim a illacca tinctem recea sunt et dolores delles cusdaes tibus, velendipidit vid ullorro cuptae renisit aeceat.

Tem ad mi, omnis dunt lab ipiet odignatum ipsapitium, nonsequi ipiet lant expe porum excerum eosapercias nonsequ untorrum, od explis s et dolorero maxim quias id quae con ea disciae. Agnihicti dolorepre essimus dolo moluptiost fuga. Itatquos deliquis ipicia quiduntiate

NO ERA LLUNY NI DIFÍCIL

1 – No era lluny ni difícil
2 – Passejant
3 – Murs de pedra en sec
4 – Tancant l'apartament de la platja
5 – La part més fosca del camí
6 – Túnel
7 – Recursos
8 – Joves en la nit
9 – Conte metafísic
10 – Un lloc
11 – Últim poema a la meva mare
12 – Lírica dels 70 anys
13 – El sol damunt d'un retrat
14 – Parella
15 – Fragments
16 – Voldran que et moris
17 – El que em sosté
18 – Com les gavines

Ed. Proa 2010
Els llibres de l'óssa menor
Traducció: Todos los poemas
Ed. Austral

ES PERD EL SENYAL

19 – Havent sopat
20 – Retirada
21 – La sequera s'adiu amb fer-se vell
22 – Una estructura
23 – Gent a la platja
24 – Vida i poesia
25 – La bandera
26 – En una exposició
27 – El gran parterre
28 – Educació
29 – Llum de Colera
30 – El Museu d'Art Modern
31 – La fosca de l'àngel
32 – Les albes del romàntic
33 – Primera nit a Forés
34 – Poeta
35 – Brindis
36 – Poema del desig
37 – Ser el que dius
38 – Poema de l'últim refugi
39 – Nit d'estiu
40 – Altamira
41 – Comença alguna cosa

Ed. Proa 2012
Els llibres de l'óssa menor
Traducció: Todos los poemas
Ed. Austral

DES D'ON TORNAR A ESTIMAR

42 – Amistat de tardor
43 – Albada
44 – Vinc d'allí
45 – Dolor
46 – L'època generosa
47 – Lluny
48 – El callat
49 – Saludar-se
50 – Defensa pròpia
51 – Amor i autoritat
52 – Boira
53 – Calma
54 – L'il·lús
55 – Sobre el terreny
56 – Coneixement
57 – El poema
58 – Identitat

Ed. Proa 2015
Els llibres de l'óssa menor
Traducció: Colección Visor de Poesía

10 POEMES D'AMOR

1 – Bona sort
2 – Helena
3 – Dona de primavera
4 – Somni d'una nit d'estiu
5 – Tango
6 – L'equip de l'assassí
7 – Parella
8 – Escac
9 – Una dona gran
10 – Infidelitat

Tria de D. Sam Abrams
Ed. Proa 2013
Els llibres de l'óssa menor
Traducció: Todos los poemas
Ed. Austral

Agraïments

*Vull agrair especialment a en **Joan Margarit** per la seva amabilitat i generositat i sobretot per la seva poesia que m'ha inspirat aquest projecte.*

A totes les persones que han col·laborat per fer realitat aquest objectiu:

- *Al director del Museu Municipal Castell (MMUC) senyor Joan Gallisà, a la senyora Carme Fernández i l'equip del museu per tota la feina i el suport.*
- *A l'Alcaldesssa de Rubí, la ilustre senyora l'**Ana Mª Martínez**, i al Regidor de Cultura, senyor **Moisès Rodríguez.***
- *Als senyors/es **Vicenç Altaió**, **Jordi Pascual**, **Joaquim Vilà**, **Àngels Tomás**, **Georgia Picanyol**, **Samuel Rodríguez**, **Tere Carné, Xavi Sánchez** i **Cristina Valls** per la seva implicació i el bon treball realitzat.*

*A la **Carme Llop**, la meva companya, per tot el recolzament i la seva crítica afinada.*
Als artistes de Rubí pel seu acolliment i perquè tots junts puguem dia a dia fer realitat l'art a la nostre ciutat.